Η ΕΘΝΙΚΗ ΧΑΡΑ

7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1914

ΕΤΟΣ Α^ον—ΑΡΙΘ. 1

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΜΕΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

(Ἔργον τοῦ γνωστοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου κ. Π. Ρούμτου)

Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ "ΧΑΡΑΣ,,

Τὸ ὅπλον ἔκαμε τὸ μέρος του.

Ὁ ροῦς τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τοῦ Στρυμῶνος, ὁ ψίθυρος τῶν ρευματιῶν τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, οἱ Τρίτωνες καὶ αἱ Νύμφαι τοῦ Αἰγαίου θὰ διηγοῦνται εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν κόκκινην ἐποποιΐαν τοῦ 1912 καὶ 1913 ποῦ ἔγραψαν ἐναντίον δύο ἐχθρῶν—ἐχθρῶν τοῦ Γένους, ἐχθρῶν τοῦ Πολιτισμοῦ—οἱ στρατιῶται Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ'.

Δάφνες καὶ τριαντάφυλλα ἂς ἀνθοῦν στὰ Ἡρῶα τῶν Ἀθανάτων ποῦ ἔπεσαν.

Δύναμις καὶ πίστις καὶ αἰσιοδοξία ἀκράδαντος γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους στὰ στήθη τῶν πολιτῶν τῆς Νέας, τῆς Μεγαλυνθείσης Ἑλλάδος. Τῆς Ἑλλάδος ποῦ ἀπέκτησε διπλᾶ πλεμόνια πρὸς τὴν ζωήν. Τῆς πλατειᾶς, τῆς ὡραίας μας Ἑλλάδος ποῦ ἔχει γιὰ προσκέφαλο τὴ Ροδόπη καὶ λούζει τὰ πόδια στοὺς ἀφροὺς ποῦ κτυποῦν τὴν Αἴγυπτον.

Φίλοι ἀρκετοὶ μᾶς ἀπλώνουν τώρα τὸ χέρι, ἐχθροὶ περισσότεροι σφίγγουν τὸ γρόθο τους. Ὁ κόσμος ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀδιάφορος — νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κεφάλαιά μας.

Ἀλλ' εἶναι ἡ ἔκτασις μόνον ποῦ ἀποτελεῖ μεγαλεῖον; Τότε ἡ Ρωσσία ἀποτελοῦσε τὸ ἰδανικὸν κράτος καὶ ὁ ταῦρος θὰ ἦτο προτιμότερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν ζώων.

Ἡ πολυσαρκία δὲν σημαίνει, τὸ πᾶν εἶναι ἡ ψυχή. Τὸν ρόλον τοῦ Τύπου εἰς αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν καὶ ἀρκεῖ νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὴν πρόσφατον πεῖραν:

— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Τύπον ἔκαμε τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ Γουδῆ;

— Ποῖος περισσότερον ἀπὸ τὸν Τύπον συνετέλεσε νὰ ἔλθουν εἰς φῶς τὰ Βουλγαρικὰ ὄργια καὶ νὰ ποτισθῇ μὲ τὸ Μῖσος, ποῦ ἐποτίσθη κατὰ τοῦ Βουλγάρου, ὁ Ἕλλην φαντάρος, ὁ φτερωτὸς εὔζωνός, γιὰ νὰ γείνῃ ἔνδοξον τὸ Κιλκίς, τὸ Μπέλεσι, τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας;

Παρὰ τὸ πλευρὸν ἑνὸς Βασιλέως Λαολατρεύτου, ποῦ ἐξαναζωντάνεψε τοὺς Μεσαιωνικοὺς θρύλους, καὶ ἑνὸς λαοῦ ἕτοιμου εἰς πᾶσαν θυσίαν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος, θὰ διαθέσῃ τὰς ἰδικάς της δυνάμεις καὶ ἡ «Χαρά». Ἂν τὸ ἐπιτύχῃ, θὰ εἶναι αὐτὸ ἡ μόνη ἱκανοποίησίς της καὶ χαρά.

ΣΟΦ. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ
Ὑποδιευθυντὴς «Ἀκροπόλεως»

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Κατὰ τὸ δωδεκαήμερον τῶν ἑορτῶν συνέβησαν δύο μεγάλα γεγονότα. Ἦλθον οἱ Καλικάντζαροικαὶ ἔφυγον οἱ βουλευταί.

Μετὰ τὰς ἑορτὰς θὰ φύγουν οἱ Καλικάντζαροικαὶ θὰ ἔλθουν οἱ βουλευταί.

✡

Καὶ τί βουλευταί.

Νομίζει κανεὶς ὅτι τοὺς ὁλέπει ἐμπροστάτου.

✡

Νὰ ὑπερήφανος ὡς κόκκορας—καπώνιον ὁ Θεοτόκης καὶ νὰ ὁ μὲ θλιβερόν, ἀποτυχόντος ἔραστοῦ ὕφος, παροπονουμένου πρὸς τὴν ἄπιστον ἐξουσίαν, μικρὸς καὶ χαριτωμένος Κυριακούλης.

Νομίζει ὅτι θὰ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς τώρα ἀναμέλποντα, τοὺς παθητικούς του στόνους:

Διαβαίν' ἀπὸ τὴ πόρτα σου
τὴν βρίσκω κλειδομένη
σκύφτω φιλῶ τὴν κλειδαριὰ
μὲ τὴν καρδιά, καϋμένη !...

✡

Ἰδοὺ πυρρόθριξ καὶ βρυχόμενος ὁ κ. Ράλλης.

Τοῦ ἀτυχοῦς !

Μόνον οἱ βρυχηθμοὶ του ἔμειναν !

✡

Ὅταν ὁμιλεῖ ὁ κ. Γκλαβᾶς, ἕνας κλητὴρ πρέπει νὰ στέκεται εἰς τὴν θύραν τῆς Βουλῆς καὶ νὰ φωνάζῃ.

—Βάρδα φουρνέλο !... Ὁμιλεῖ ὁ κ. Γκλαβᾶς!

✡

Ὁμιλήσαμεν περὶ φουρνέλου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσωμεν τὸ βαρελότο τῆς Βουλῆς.

Τουτέστι τὸν κ....Λουκᾶ Νάκο.

✡

Βλέπων κανεὶς τὰ ἐννενήκοντα ἑκατοστὰ τῶν βουλευτῶν μας, τοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ, πῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ψηφοφόρος ψηφίζει, γίνεται Θεός !

Θεὸς διότι ποιεῖ πολλάκις, ἄνθρωπον ἐκ τοῦ....μηδενός !

✡

—Καλὲ μὴν τὸν εἴδατε !

—Μὴν τὸν εἴδατε ! Ἐχάθη.

Ὁ κ. Ἀθανασάκης εἶν' ἀπολολώς.

Γενομένης ἐρεύνης ἀνευρέθη ὑπὸ τὰ σκέλη τοῦ κ. Δεμερτζῆ !

✡

Ὁ κ. Ρακτιδὰν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῶνΣτρατιωτικῶν καὶ ἔπεται συνέχεια!

Λευτεράκι, Λευτεράκι, πόσα ἐν ὀνόματί σου διαπράττονται ;....

Τρία πουλάκια κάθονται
στὸ μίταρο τοῦ Στράτου
τὸ ἕνα κάτω κοτσιλᾷ
τ' ἄλλο κυτάει τὸν Βάλτο
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο
καὶ κοτσιλάει καὶ λέει :
« Ἀφέντι μου πεντάφεντε
ἑφτὰ φορὲς ἀφέντι,
ἐτοῦτος ὁ Κρητίκαρος
μᾶς ἔκοψε τὸ γλέντι !

✡

Κοινωνικὸν ἀπλήρωτον :

«Καθ' ἃ πληροφορούμεθα, προσεχῶς τελοῦνται οἱ γάμοι τοῦ λογίου καὶ διαπρεποῦς νομομαθοῦς, χρηστογήθους καὶ ἐναρέτου νέου κ. Δημητρακοπούλου μετὰ τῆς σεμνῆς, χαριτοβρύτου, ἀνορθωτικῆς καὶ εὐ ἠγμένης δεσποινίδος Ἐλευθερίτσας, καὶπρωθυπουργίνας καὶ εὖ ἠγουμένης τῆς ἐν τῇ ἀπούσῃ παρουσίᾳ τῆς πλειοψηφίας !»

✡

Οἱ Κοινωνιολόγοι κάθονται εἰς τὰ τελευταῖα πάντα καθίσματα.

Εἶνε τὸ νέον κόμμα τῆς Βουλῆς.

Τὸ Κόμμα τῶν *ὀπισθίων ;*

✡

Χρησμὸς πρὸς τὸν κ. Στράτον :

«Θαρσεῖν χρὴ τάχ' ἡ αὔριον ἔσται κλεψιτέρα !»

✡

Ἀπόσπασμα ἀγορεύσεως τοῦ Νομομαθοῦς κ. Ρακτιδάν, ὅταν ἦτο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν.

«Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος, κύριοι, ἀφιεροῦται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν... Συνταγματαρχῶν !»

✡

Χαῖρε οὐρίτσα τῆς ἐξουσίας καὶ ὑπογεγραμμένη τῆς ἀνορθώσεως, χαῖρε Κλέαρχε Μαρκαντωνάκη, βουλευτὰ ἀβούλευτε, στύλε τῆς ἀνορθώσεως καὶ στολισμέ....

✡

Αἱ Πάτραι μᾶς ἔστειλαν τὸ *Α* καὶ τὸ *Ω* τῆς ἐκλεκτικότητός των.

Τὸν Λαλάκην καὶ τὸν Βέρροιον !

Παῖδας καὶ παλίμπαιδας !...

✡

Ἐπιτύμβιον εἰς τὸν κ. Στράτον :

«Ἐνθάδε κεῖται ἄλυωτον,
τυμπανιαῖον, ὀμοι !
ἓν πρὸ πολλοῦ ἀποθανὸν
Ὑπουργικὸν ψοφῆμι !»

✡

Αἴνιγμα.

Εἶν' ἕνας τρανὸς-τρανὸς
μακρὺς σὰν τὸ λελέκι
γάντια πέτσινα φορεῖ
καὶ σὰν στύλος πάντα στέκει
τρίαινα στὸ χέρι ἔχει.
λα'ει πῶς εἶναι εὐγενὴς
ἀπὸ θάλασσα δὲν ξέρει.
Τὸν ἐγνώρισε κανεὶς ;

Εἰς τὸν λύτην θὰ δώσωμεν ὡς δῶρον... τὸν κ. Δεμερτζῆ !

✡

Νὰ κι' ἕνας βουλευτὴς ὑπεράριθμος ὁ κ. Γρανίτσας.

εἴτε εἶναι
εἴτε δὲν εἶναι
τὸ ἴδιο εἶνε
τὸ ἴδιο δὲν εἶναι !

Ὅπως λένε καὶ στὸ Καρπενῆσι !

✡

Ὁ κ. Θεοδωρόπουλος μονολογῶν.

—Καλὲ εἶμαι ἀκόμα βουλευτής! Καλὲ γινόμεθα βουλευταὶ καὶ ἡμεῖς λοιπὸν !

✡

Ὁ κ.Στράτος ἔχασε τὰ μπατζάκια του.

Τὸν συνδιασμὸν δηλαδὴ Αἰτωλοακαρνανίας!

✡

Χάϊ' μαννοβλαμ' ! Χάϊ...

Ὁ κ. Εὐταξίας ὁμιλεῖ !

✡

Ὁ Νέρων ἔκαμε τὸν ἵππον του Ὕπατον.

Ὁ κ. Βενιζέλος γιατὶ νὰ μὴν κάμῃ τὸν Ἀθανασάκην Ὑπουργόν ;

✡

Σκέψις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν διακοπῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

«Δύο περίοδοι ὑπάρχουσι καθ' ἃς ἡ Βουλὴ δὲν κάμνει τίποτε.

Ἡ μιὰ κατὰ τὰς διακοπὰς καὶ ἡ ἄλλη.... μετά».

Τὸ Κεντρὶ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Βρέχει...Μολυβένιος κλαίει ὁ οὐρανός.! Καὶ μιὰ ψιλὴ βροχὴ σᾶν φθινοπωρινὴ βροχή, ἐξακολουθεῖ μονότονα νὰ πέφτῃ στὸν κάμπο καὶ στὰ ἀκρογιάλια, καὶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς στέγας τῶν σπιτιῶν καὶ νὰ γεμίζῃ τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ δάκρυα καὶ τὴν καρδιὰν μὲ μελαγχολίαν.....

Βρέχει.... Ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς γαλανοὺς οὐρανούς ἡ χαρά, ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἡ ζωή, ἀπὸ τὰ χείλη τὸ χαμόγελο..... Πῶς νὰ γελάσῃ ἡ καρδιά, τώρα ποῦ δὲν ὑ ἀρχει ἥλιος!.....

Κι' ἂν ἔβγῃ θὰ εἶναι τόσο ὠχρὸς ἀσθενικὸς ποῦ δὲν θὰ δυνηθῇ τὴν γῆν νὰ τὴν ξαναζεστάνῃ εἰς ἄνθη καὶ εἰς μυρωδιές. Τάφος κάθε ὡμορφιᾶς τῆς φύσεως ἡ παγωνιά, καὶ θρῆνος της ἡ σταλαγματιὲς ποῦ πέφτουν !.....

Βρέχει !...

Τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ βαρύνει τὴν καρδιὰ τώρα τὸν χειμῶνα !

Κάποιο αἴσθημα σᾶν ἐκεῖνο τῆς στιγμῆς ποῦ χωρίζεται κανεὶς ἀπὸ ἀγαπημένους ποῦ φεύγουν ! Μελαγχολία καὶ καρδιὰ βαρειά !

Φύγαν οἱ φίλοι μας καὶ πᾶν !

Πᾶνε τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου, τῶν δένδρων ἡ πρασινάδα, καὶ οἱ φλοῖσβοι τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Πᾶνε τὰ ροδοδάχτυλα ξημερώματα καὶ τὰ ζεστὰ τὰ μεσημέρια καὶ τὰ μεθυστικὰ τὰ δειλινὰ καὶ τὰ φλογισμένα ἡλιοβασιλέμματα καὶ τὰ ἀπαλά, τὰ μαγεμμένα βράδυα. Πάνε μᾶς φύγαν ἡ ὧρες τῆς χαρᾶς, τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ὀνείρων !

Χειμῶνας !.....

Πᾶνε τὰ μεθυστικὰ τῶν χορταριῶν ἀρώματα καὶ τῶν ἀηδονιῶν τὸ γάργαρο τραγούδι.

Μὰ χρόνος ἔρχεται καὶ χρόνος φεύγει, κλαίει ἡ ζωή, καὶ ἡ ἐλπίδα ἀπομένει βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή !...

Κ' ἡ ἐλπίδα ἀπὸ τῆς καρδιᾶς τὰ βάθεα μᾶς λέει πῶς θὰ ρθοῦν ἡ γαλανὲς ἡμέρες, καὶ πάλι ἡ φύσις θὰ στολισθῇ,πάλι ἡ Χαρὰ θα βασιλεύσῃ καὶ πάλι ἡ Δημιουργία ὁλόκληρος καὶ πλουμισμένη ἀπὸ ἄρρισμα ἀνοίξεως, πάλι τὸν χαρμόσυνο ὕμνο, ἀ τραγουδήσῃ τῆς ζωῆ !....

Κυλᾶν ἡ μέρες, φεύγουνε ἡ ἐποχές, καὶ ἔρχονται καὶ πᾶνε οἱ Χειμῶνες !....

Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή!

Ὁ Σταμπαδῶρος

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

1914

Καλῶς μου τονε τὸ λοιπὸ
τὸ νέονε τὸ χρόνονε
πῶρχεται κομωνάροντα
σᾶν τὰ μωρὰ παιδιὰ
μ' αὐτόνε θὰ ξεχάσουμε
κάθε παλιὸ μας πόνονε,
μ' αὐτόνε θὰ ξεχάσουμε
καὶ τὴν....ἐπιστρατεία

Τὸ γλέπετε λοιπὸ μωρὲς
τὸ νέο χρόνο;.... ἔντο !
καὶ τώρα θ' ἀριθμήσουμε
τ' ὀρκίζομε, στὴ Πόλι
καὶ σὰν πεθάνει ἡ Τουρκιά,
παιδιὰ, στο μομέντο
ἐκεῖ θὰ ζιξουμ' ἅρμενα
μικροί, μ-γάλοι, ὅλοι !..

Μὰ μόρω χρόνο, π' ὅρισες
κ' ἔκατσες στο λαιμό μας,
πές μας θἄχουμε κ' ἄλλο πόλεμο
μ' ἐκεῖνα τὰ γουρούνια
τοὺ Βούλγαρους, ποῦ βρήκαμε
μ' αὐτοὺς τὸ ὁβόλό μας,
ἐκεῖνα τὰ ρεντίκουλα
τοῦ κόσμου, καὶ σεργούνια.

Ὁ Σὸρ—Διονύσιος

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἡ «Χαρὰ» κάθε ἑβδομάδα θὰ σᾶς παρουσιάζῃ εἰς γελοιογραφίας τὰ πρόσωπα τῶν παρ' ἡμῖν διακρινομένων εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας, τὰ γράμματα καὶ τὴν πολιτικήν.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον.

Ὁ κ. *Θ. Συναδινὸς* ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως» κατὰ γελοιογραφίαν τοῦ κ. *Ζαχ. Παπαντωνίου.*

Ὁ κ. *Συναδινὸς* ἐν τῇ ἀνωτέρω γελοιογραφίᾳ παρίσταται ὡς γίγας κυττάζων μετὰ οἰκτιρμοῦ νάνον ἐμπρός του αὐτὸν τὸν ἴδιον κ. *Παπαντωνίου* αὐτογελοιογραφηθέντα.

Ὁ καλλιτέχνης κ. *Χατζόπουλος* κατὰ γελοιογραφίαν τοῦ κ. *Ζαχ. Παπαντωνίου.*

Ἡ κ. *Καλλιρόη Παρὲν* εἰς τὴν..... οἰκοκυρικὴν σχολήν. κατὰ σκίτσον γελοιογραφικὸν κυρίας, ἐραστιτέχνιδος καὶ φίλης τῆς γνωστῆς ἑλληνίδος λογίας.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἄλλα)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΧΗΜΙΚΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Ἑταιρεία ἐθνικὴ ἡ ὁποία ἐπλούτισε τὴν Ἑλλάδα, μεταβαλλοῦσα αὐτὴν ἀπὸ ξηρὰν καὶ ἄγονον εἰς σωστὸ περιβόλι. Ἡ ἔλλειψις τῶν χειρῶν ποῦ ἐπῆγαν εἰς τὸν πόλεμον ἀνεπληρώθη μὲ τὰ θαυμαστὰ ἀληθῶς λιπάσματα τῆς Ἑταιρίας ταύτης.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὴν Ἑλλάδα *συγκινεῖ* κατ' αὐτὰς τὸ ταξεῖδιον τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ... οἱ σεισμοὶ τῆς Ἠλείας.

Καὶ τὸ μὲν ταξεῖδιον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, βαίνει κατ' εὐχήν. Ἡ Ἰταλία ἤρχισε δεικνύουσα φιλελληνικὰς διαθέσεις. Ὁ Σὰν Τζουλιάνο, ἐδέχθη νὰ φωτήσωμεν ἐτί τινα καιρὸν τὴν Ἤπειρον, ἕως ὅτου ἑτοιμασθῇ ἡ Ἀλβανία νὰ τὴν καταλάβῃ !

✡

Ὁ κ. Βενιζέλος ὁμιλῶν περὶ τοῦ Σὰν Τζουλιάνο, εἶπεν ὅτι εἶνε «ἀληθῶς ὑπέρτερος ἀνήρ».

Κατόπιν τούτου ἐχομεν τὰ ἑξῆς παραθετικὰ εἰς Ρωμηνή:

Ὑπέρτερος ὁ Σὰν Τζουλιάνο.

Ὑπέρτατος ὁ κ. Κορομηλᾶς..

Καὶ *Ὕπατος* .. τὸ ἄλογο τοῦ Καλλιγούλα !

✡

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸ. ἐδήλωσεν ὅτι ζητεῖ μικράν τινα στρογγύλευσιν τῶν Ἠπειρωτικῶν συνόρων.

Ἂν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἢ ὄχι δὲν γνωρίζομεν. Διπλωματικότερος τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὁ κ. Κλέαρχος ἐπέτυχε *στρογγύλευσιν* τῆς....., κοιλίας του, ἀρκετὰ σημαντικήν.

✡

Περίεργος εἶνε ἡ μανία τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ μὲ τὴν στρογγύλευσιν. Στρογγύλευσιν ζητεῖ στὴν Ἤπειρο, στρογγύλευσιν ζητοῦσε καὶ εἰς τὰ Μακεδονικὰ σύνορα, στρογγύλευσιν τελείαν ἐπέτυχε καὶ εἰς τὸ κόμμα του, μὲ τόσα *μηδενικὰ* ποῦ ἔχει !

✡

Ἄλλο γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος εἶναι ἡ ἐξέγερσις τῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, μόλις ἐγνώσθη ὅτι θὰ διορισθοῦν πολλοὶ πρέσβεις καὶ πρόξενοι, μὴ ὄντες τῆς καριέρας.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τῶν..... Ἐξωτερικῶν δι' αὐτοὺς ὑποθέσεων, ἀπειλοῦν καὶ παραίτησιν.

Θὰ εἶναι ἡ πρώτη ἐθνικὴ ὑπηρεσία, ποῦ προσφέρουν.

✡

Κ' ἠκούσθη ὁ ἑξῆς διάλογος.

—Πατέρα, γιατὶ λέγεται Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ;

—Γιατὶ τῶχουν ρίξει *ἔξω* ἐντελῶς παιδάκι μου !

✡

Χθὲς ἠγιάσθησαν τὰ ὕδατα καὶ ἔφυγαν οἱ Καλλικαντζάροι, ἐξακολουθεῖ ὅμως, νὰ μένῃ ἐδῶ ὁ κ. Ἀλεξάκης.

✡

Ἄλλη μεγάλη τῆς ἑβδομάδος εἴδησις εἶναι ὅτι ἡ Τουρκία ἠγόρασε καὶ ἄλλο πολεμικόν. Ἕνα Ἰταλικόν..... καταβρωμικόν.

ΣΤΡΙΚ—ΣΤΡΑΚ

Στὸ στρατῶνα

Ὁ ἐπιλοχίας πρὸς στρατιώτην :

—Ἐσύ, Δημητρίου, πῶς ἀφίνεις τὴς μπαλάσκαις σου καὶ τὰ πετσιά σου σὲ τέτοια κατάσταση ;

—Κύριε ἐπιλοχία, τὰ ἔτριζα μὲ τὴ μπογιᾶ, ἀλλὰ δὲ γιαλίζουν καλλίτερα.

—Τότε θὰ πῆ πῶς ἔχεις κακὴ μπογιά.

—Μήπως εἶμαι ἐγὼ *μέσα*, κυρ' ἐπιλοχία ;

—Τότε *νὰ μπῆς λοιπὸν μέσα γιὰ δυὸ ἡμέρες !*

✡

—Πωδὸς μοῖ ἤπιε τὸ ρακὶ γυναῖκα, ποῦ εἶχα στὴ μπουκάλα ;

—Ἐγὼ τὸ ἤπια· δὲ σοῦ εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοιο πρᾶμμα στὸ σπίτι ;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά!

— Πίσω μου σέχω σατανά... Ἐσταυροκοπεῖτο ὁ ἔφεδρος γιατρὸς ἀναζητῶν τοὺς εὐζώνους καὶ μὴ εὑρίσκων τούτους ἐνῶ ἡ μάχη εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ ἡ κλεισοῦρες ἐστέναζαν βαθειὰ ἀπὸ τῶν κανονιῶν τοὺς βρόντους.

Μέσα εἰς τὸν βαρὺ καὶ συγκλονιστικὸ ἀχὸ τῶν πυροβόλων ἤρχετο ὡς ραγδαία τενεκεδοκρουσία τὸ πῦρ τῶν τουφεκιῶν, καὶ κάπου κάπου, ἕνας ξηρὸς ἦχος καὶ ὁμόρυθμος, τὸ πῦρ τῶν πολυβόλων, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ στρατιῶτες ἔλεγαν :

— Ἀρχίσαν κ' ἡ ραπτομηχανές.

Τὸ Σύνταγμά μας τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐφεδρεία καὶ ἔτσι εἴμεθα κοντὰ στὸ χειρουργεῖο ὅπου ὁ γιατρὸς ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀναζητῶντας τοὺς εὐζώνους του.

— Ἄμα ἀκοῦνε μάχη τοὺς χάνω ἀπὸ τὰ μάτια μου!...

— Ποῦ πᾶνε ;

— Πάνε καὶ πολεμᾶνε... Φωνάζω, βρίζω, τιμωρῶ, μαὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶνε πάντα... Ἄμα ἀκοῦνε μάχη σᾶν καλλικαντζάροι χάνονται...

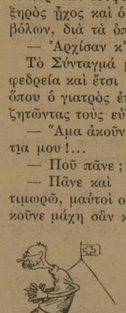

Ὁ Γιατρὸς τὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ λάθος δὲν ἦτο τῶν εὐζώνων ἀλλ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀπέσπασαν ἀπὸ μαχίμους καὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν στὸ χειρουργεῖο.

Ἦσαν κάτι παιδιά, ἀπὸ τὴ Ρούμελη ροδοκόκκινα καὶ εὔσωμα μὲ μιὰ φρεσκάδα καὶ μιὰ ὄρεξι πάντα στὰ πρόσωπά τους.

Καλοί, ὑπομονητικοί, πειθαρχικοί, σεμνοὶ σᾶν τῆς κοπέλλες, κοκκινίζανε γιὰ κάθε τι ποῦ θὰ λέγανε, μὲ μιὰ εὐγένεια φυσική, καὶ μιὰ προθυμία ποῦ δὲν λέγεται. Ὁ γιατρὸς ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτούς, ἕνα μόνο ποῦ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς συμμαζεύῃ. Κάποτε τοὺς εὕρισκε νὰ θαυμάζουνε τὰ πολυβόλα ἢ νὰ θαυμεύουν, νὰ καμαρώνουν, σᾶν νὰ ἦσαν ἐμπρὸς σ' ὡραῖα ἄλογα, καὶ νὰ συνομιλοῦν μὲ τὰ κανόνια... Τοὺς εἶχαν βγάλει καὶ ὀνόματα. Τὸ ἕνα τὸ ἔλεγαν «Ἀράπη» τὸ ἄλλο τὸ εἶπανε «Σουρτάρα» καὶ ἕνα ποῦ ἔβροντοῦσε πειὸ πολὺ τὸ εἴχανε ἐπονομάσει «Μοῦρκο». Ὅταν περνούσανε τὰ χαιρετοῦσαν σᾶν γνωστούς.

— Γειά σου κατακαῦμέν' Ἀράπη...

— Λάλα το, Μοῦρκο μ', λάλα το...

Ἐγνώριζαν καὶ τοὺς βρόντους ἀκόμη τῶν τηλεβόλων καὶ ἐννοοῦσαν χωρὶς νὰ βλέπουν, ποῖον πυροβόλον ἔβαλλε.

— Ὁ «Ἀράπης» εἶνε... Αἴντε λεβέντη μου...

Ὅταν δὲν εὕρισκον τὰ τηλεβόλα ἀχώριστοι μὲ τὰ τουφέκια τους. Τὰ περιτοιοῦντο, τὰ ἐχάιδευαν, τὰ καθάριζαν κάθε λίγο καὶ στιγμή, ἐκρυφομιλούσανε μαζί τους, περιετίλισσον τὸ «κινητὸν οὐραῖον» φασκιώνοντες σᾶν βρέφος τὸ τουφέκι γιὰ νὰ μὴ βραχῇ καὶ ὅταν εὑρισκόμεθα ἐν πορείᾳ τὸ ἐκουκούλωναν μὲ τοὺς μανδύας των γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ βροχὴ τὰ ὅπλα τους, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὸν ἑαυτό τους,ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς τοὺς φαντάρους, οἱ ὁποῖοι τὰ εἴχαμε πεταμένα εἰς τῆς πλάτες μας, σᾶν νὰ μᾶς ἐβάρυναν καὶ τὰ ἐβαρυνόμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Τί μᾶς βουλῶσαν ἔτσι!

Ψυχή τους καὶ ζωή τους τὸ τουφέκι τους...

Γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸν ἑαυτόν τους ὁ γιατρὸς τοὺς ἔβαλεν ἀπὸ ἕνα ἐρυθρὸ σταυρὸ στὸ χέρι. Οἱ εὔζωνοι ἀλληλοεκυτάζθησαν.

— Τί μᾶς «βουλῶσαν» ἔτσι ;

Καὶ ἐξηκολούθουν νὰ λύουν, νὰ δένουν, νὰ καθαρίζουν νὰ λαδώνουν νὰ Μάνλιχερ δέκα φορὲς τὴν ὥρα...

— Δὲν γίνεται δουλειὰ ἔτσι, δὲν γίνεται δουλειὰ ἐφώναζεν ὁ γιατρὸς τρέχων γιὰ νὰ τοὺς συμμαζεύσῃ.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς εὕρῃ. Μόνον ὅταν τελείωσεν ἡ μάχη, τοὺς εἶδε νὰ γυρίζουνε, μαύρους, ἰδρωμένους, γεμάτους χώματα καὶ λάσπες ἀπὸ τὰ πρηνῆδον καὶ ἀστειευομένους μὲ τῆς μάχης τὰ διάφορα, τὰ ἐπεισόδιακαὶ ἀλληλοειρωνευόμενους μὲ τοὺς λέοντες Κερχυραίους.

— Θέλεις μιὰ βοῦρτσα γιὰ νὰ βουρτσισθῇς, πτερὸ πιλέ;

— Οὐρὲ παιδιὰ βγάλτε τσὶ βοῦρτσες σας, νὰ ξεσκονισθοῦνε οἱ Κορφιάτες...

✯

Ὁ πειὸ ἀνυπόμονος καὶ πειὸ ἀναβάσταγος ἀπ' ὅλους ἦτο ὁ Καραγιῶργος ἕνας εἰκοσιδιετὴς Αἰτωλοακαρνάν, μ' αἷμα σᾶν μπαροῦτι «ἀγριοκάτσικο τοῦ κιρατᾶ» ὁ ὁποῖος ἔκαμε σᾶν φρμιασμένο ἄλογο, σᾶν ἐμύριζε μπαροῦτι καὶ ὁ ὁποῖος παρ' ὅλας τὰς φωνὰς τοῦ ἰατροῦ δὲν ἀπέλειτεν ἀπὸ καμμιὰ μάχη.

Γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ μέσα εἰς τὴν σκηνήν, ὁ ἰατρὸς τοῦ ἔπῆρε τὸ «κινητὸν οὐραῖον» τοῦ τουφεκιοῦ του.

Ὁ Καραγιῶργος στὴν ἀρχὴν ἐμελαγχόλησεν. Ἐβγῆκε ἔξω ἀπ' τὴ σκηνὴ καὶ πῆρε μιὰ βουνοκορφὴ σᾶν πιστικὸς ὀρφανεμένος. Ἦταν ἕνα εὔμορφο πρωῒ ποῦ εἶχε τὴν φαιδρότητα καὶ τὸν γελαστὸν οὐρανὸν ἑορτασίμου ἡμέρας, σώματα στρατοῦ πηγαινοήρχοντο κάτω εἰς τὸν πλατὺν δρόμον, ὡσὰν κοπάδια προωρισμένα διὰ τὴν σφαγήν. Ὁ ἐχθρὸς ἦτο εἰς τὸν ἀντικρυνὸν λόφον, κοντὰ πολὺ κοντὰ σ'ἐμᾶς, τόσο κοντὰ ποῦ νὰ αἰσθανώμεθα σχεδὸν καὶ τὴν ἀναπνοή του καὶ μιὰ ἀνησυχία μᾶς εἶχε ὅλους καὶ μᾶς ἐτάραττε τόσο, ποῦ καὶ τὰ παραμικρότερα ἀκόμη, καὶ οἱ πειὸ ἐλάχιστοι κρότοι, ἡ κλαγγὴ ἑνὸς σπαθιοῦ,τὸ ξάφνισμα ἑνὸς ἀλόγου, ἢ τὰ ἐσπευσμένα ἑνὸς στρατιώτου βήματα, νὰ λαμβάνουν ἀπειλητικὴν ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχήν μας, νὰ μᾶς ταράσσουν καὶ νὰ ἐρωτοῦμε, μὲ κάποιο φόβο μέσα μας.

— Τί συμβαίνει ;

Τίποτε δὲν συνέβαινε. Ἡ φύσις ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὡραία καὶ μεγαλορρεπής, νὰ χαίρωνται τὰ πάντα καὶ μόνον ἐκεῖ κάτω μακρυὰ ἐνεφώλευεν ὁ κίνδυνος καὶ ὁ θάνατος ἐσύρετο κατ'ἐπάνω μας καὶ μᾶς ἐκρύωνε θαρρεῖς ἀπὸ τώρα.

Ὁ Καραγιῶργος, ἐκάθισεν ἐκεῖ σ' ἕνα λιθάρι ἀκίνητος εἰς σκέψεις βυθισμένος. Ἔπειτα ἄπλωσε μέσα στὸ σακκίδιόν του πῆρε τὴ φλογέρα του τὴνἐκαθάρισε μὲ τὸ πεσκίρι τὴν κύτταξε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, τὴν ἐτύλιξε καὶ τὴν ἔθεσε πάλι στὴ θέσι της. Καὶ σὲ λίγο ἐγύρισεν εἰς τὴν σκηνὴν ἤσυχος ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του.

Ἐπὶ τέλους εὑρῆκα τὸ γιατρικό του

— Ἐπὶ τέλους,εὑρῆκα τὸ γιατρικό του, εἶπεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ὁ γιατρός...

✯

Τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς μάχης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εὔζωνοι τοῦ χειρουργείου ἐχαθῆκαν, ὁ Καραγιῶργος εὑρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ.

— Ἄρχισε τὸ χονδρὸ τὸ τουμπιλέκι... εἶπεν ὅταν ἤκουσε νὰ ἠχοῦν τὰ πρῶτα πρῶτα κανόνια.

Καὶ κατόπιν σᾶν ἤκουσε καὶ τοὺς συχνοὺς ξηροὺς κρότους τῶν τουφεκιῶν :

— Νὰ κ' ἡ ψιλὴ ἡ νταουλόβεργα... Ἀναψε τὸ πανηγῦρι...

Μὰ ὅταν ἐβγῆκε πρὸς στιγμὴν ἔξω ὁ γιατρός, ἐχάθηκε κι' ὁ Καραγιῶργος...

— Ποῦ στὸ διάβολο ἐπῆγε ;... Ἐσταυροκοπεῖτο ὁ ἰατρός, δεικνύων τὸ τουφέκι, ποῦ ἦταν πλέον ἄχρηστο, γιατὶ δὲν εἶχε τὸ «κινητὸν οὐραῖον». Οἱ ἄλλοι τοὺλάχιστον ἔχουν τὰ τουφέκια τους, αὐτὸς ποῦ πάει χωρὶς τὸ Μάνλιχέρ του ;... Πίσω μου σέχω σατανᾶ... Σκορπᾶνε σᾶν καλλικαντζαρέοι οἱ ἀφιλότιμοι ὅταν μυρίσουνε μπαροῦτι...

Μὴ ἔχων νοσοκόμους στὸ χειρουργεῖό του, ἐβγῆκε νὰ ἀγναντέψῃ ἀπὸ 'να διάσελο τὴ μάχη. Κάτω ὁ κάμπος καὶ τῶν λοφίσκων οἱ κυματισμοὶ ἀντήχουν ἀπὸ χρότους πυροβολισμῶν εἰς τὸ μέγα πανηγῦρι τοῦ θανάτου.

Τρεῖς Τούρκους δεμένους μὲ τὸ σχοινινό του καθαρτῆρα.

Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ μάχη δὲν ἐφαίνετο παρά, μόνον ἐδῶ κἐκεῖ τάλογα τῶν ἱππέων ποῦ ἔτρεχαν σᾶν ἀστραπὴ ἢ ἐστέκοντο κρυμμένα πίσω ἀπὸ συστάδας δένδρων, καὶ ὅ ἄσπρος τῶν ἐκρηγνυομένων ὀβίδων καπνός, ποῦ ἤνοιγε τυλίγοντας καὶ ξετυλίγοντας τὸν θάνατον.

Κατὰ τὸ βράδυ βράδυ οἱ πυροβολισμοὶ ἀραίωσαν καὶ ἐτελείωσαν, ἔσβυσε μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ἡ μάχη. Μὲ σφυρίγματα καὶ βροντεράς διαταγὰς ἐχωρίζοντο τὰ σώματα, κλαγγαῖς ἠκούοντο, δοῦποι μακρυνοὶ καὶ βρόντοι παράξενοι, σᾶν κάτι νὰ ἐτσακίζονταν καὶ κατέρρεε.

Τότε μαῦρος μὲ μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ μέτωπο, καθημαγμένος καὶ ἐλεεινός, ἀγριομένος, καταξεσχισμένος ἐφάνηκεν ἐρχόμενος περήφανος ὁ Καραγιῶργος καὶ καμαρωτός, ὡσὰν σπαθὶ ξεγυμνωμένο φέρων δύο Τούρκους αἰχμαλώτους ποῦ τοὺς ἔδεσε μὲ τὸ σχοίνινό του καθαρτῆρα...

Ἅμα εἶδεν αὐτὸ τὸ θέαμα ὀγιατρός, ἔμεινε μάρμαρο εἰς τὴ σκηνὴ ἀπ' ἔξω.

Ἀπέμειναν χωρὶς νοσοκόμους οἱ γιατροί.

— Τί εἶν' αὐτὰ μωρέ ;...

— Τοὺς ἔπιασα στὴ μάχη, εἶπεν ἀφελὼς ὁ Καραγιῶργος...

— Ποῦ ἦσουνα μωρέ ;... ποιὸς σοῦπε νὰ πᾷς νὰ πολεμήσῃς ;...

— Τοὺς ἔφερα, εἶπεν ὁ εὔζωνος σαστίσας καὶ μὴ ξεύροντί νὰ εἰπῇ !

— Τί μοῦ τοὺς ἔφερες αὐτοὺς ἐδῶ ; Τί διάβολο τοὺς θέλω ;

— Τοὺς ἔφερα ! ξαναεῖπεν ὁ Καραγιῶργος ταραγμένος.

Κι' ὁ γιατρὸς ἔξω φρενῶν κτυπῶντας κάτω τὸ ποδάρι.

— Πάρ' τους καὶ πήγαινε στὸ διάβολο καὶ σὺ κι' αὐτοὶ ἀπὸ μπροστά μου.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΓΛΥΚΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Καθώμαστε στὴν ἀμμουδιὰ ἀπ' ὥρα, ἀποταμένοι
Ἀπ' τὰ φιλιὰ ποῦ ἔδωσα, καὶ πῆρε ντροπιασμένη,
Κ' ἔπαιζε ἐκείνη πλέκοντας σὲ κόμπους τὰ μαλλιά [της,
Κι' ἐγὼ χαλίκια ἔριχνα, θαλάσσια, στὴν ποδιά της·
Κι' ὁ ἥλιος κατα ιόκκινος σὰ πυρωμένο μάτι
Κατέβαινε στῆς θάλασσας τὸ δροσερὸ κρεββάτι,
Ἐνῶ ψηλὰ στὸν οὐρανό, μὲ δάκρυα ἡ Σελήνη
Παρακαλοῦσέ τον γλυκὰ κοντὰ σ' αὐτὴν νὰ μείνῃ...
Κ' ἦτανε τόσο κίτρινη καὶ τόσο λυπημένη
Ποῦ στὴν ψυχή μου ἔνοιωσα σὰν κάτι νὰ πεθαίνῃ,
Καὶ στράφηκα στὴν κορασιὰ ποῦ τόσο ἀγαποῦσα,
Κ' ἂν διόλου τὴ λυπήθηκε τὴ δόλια ἐρωτοῦσα·
Κ' ἐκείνη, μὲ μιὰ φωνὴ γλυκιὰ-γλυκιὰ πεντάγλυκη [σὰν μέλι
Ἰφ.....ξύνωντας τὴν μύτη της, μοῦ εἶπε : «Τι μὲ [μέλλει

Κώστας Οὐράνης

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τὸ καπέλο τῶν δεσποινίδων.— Διὰ τὸν περίπατον.—Ἡ μόδα καὶ τὸ πρόσωπον — Μερικαὶ ὁδηγίαι.

Παρ' ὅλην τὴν ποικιλίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν γυναικείων καπέλλων τῆς ἐποχῆς διὰ τὰς δεσποινίδας, δὲν εἶχεν εὑρεθῆ ἕως τώρα ἕνα ξεχωριστὸ καπέλλο ποῦ νὰ χαρακτηρίζεται καὶ νὰ στολίζεται ἀπὸ τὴν ἁπλότητα, ἡ ὁποία ἁρμόζει τόσον καλὰ εἰς τὰς δεσποινίδας. Ἡ ἔλλειψις ὅμως αὐτὴ διορθώνεται τώρα. Ὁ τύπος τοῦ εἰδικοῦ διὰ τὰς δεσποινίδας καπέλλου εὑρέθη ἐπὶ τέλους.

Τὸ καπέλλο των, καὶ ἰδίως τὸ καπέλλο τοῦ περιπάτου, δὲν φέρει οὔτε ἐγκρέττες, οὔτε παραδείσια, οὔτε ἄλλα πλούσια φαντεζί. Τὸ μοντέλο ποῦ παραδέτω σήμερον θὰ σᾶς δώσῃ μίαν ἰδέα, τῆς ἀκριβοῦς γραμμῆς ποῦ συνειθίζεται διὰ' τὰς δεσποινίδας. Ἀναφέρω δὲ ἔτσι πρόχειρα ὅτι ὁ γῦρος τῶν καπέλλων ὑψώνεται εἰς τὴν ἄκρην ἀποτόμως, σχεδὸν καθέτως, οὕτως, ὥστε σχηματίζεται ἕνα εἶδος ρεβέρ, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐγύνετο πλαγίως τοῦ καπέλλου, ἐνῶ τώρα γίνεται ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ὁ τεπὲς γίνεται ἀπὸ μεταξωτὸ μοαρὲ ὕφασμα, καὶ ὁ γῦρος ἀπὸ βελοῦδο. Ὁ γῦρος τσακίζεται καὶ σχηματίζει ἕνα ρεβὲρ ποῦ δίδει μία ἐξαιρετικὴ χάρι εἰς τὸ καπέλλο, ἔχει δὲ τὸ πλεονέκτημα, νὰ ἀφίνῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀριστερὸν προφίλ ἐλεύθερα. Ἐνῶ τοὐναντίον τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ γύρου καὶ ἡ δεξιὰ πλευρὰ εἶνε τελείως ἴδια.

Ξέρετε, πιστεύω, ὅτι γιὰ νὰ κατασκευασθῇ ἕνας τεπὲς μαλακὸς χρειάζεται σανκουλὶ λεπτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ πλάτος, τὸ μῆκος τοῦ κύκλου τῆς βάσεως καὶ δύο ἑκατοστόμετρα περισσότερον. Αὐτὸ τὸ περίσσευμα χρησιμεύει, γιὰ νὰ ἑνωθῇ ὁ τεπὲς μὲ τὸ γῦρο τοῦ καπέλλου. Ἑτοιμάζετε λοιπὸν πρῶτον τὸ σπαστερί, εἰς τὸ ὁποῖον δίδετε τὰς ἀκολούθους διαστάσεις :

✯

Γιὰ τὸν γῦρο τοῦ καπέλλου

Ἡ βάσις	60	ἑκατοστόμ.
Τὸ ἐμπρόσθιον μέρος	9	»
Μεταξὺ τοῦ ἐμπροσθίου καὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς	13	»
Ἀριστερὰ πλευρὰ	14	»
Μεταξὺ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς καὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους	9	»
Ὀπίσθιον μέρος	9	»
Μεταξὺ τοῦ ὀπισθίου καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς	7	»
Δεξιὰ πλευρὰ	7	»
Μεταξὺ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους	8	»
Ἐξωτερικὸς γῦρος	99	»

✯

Αἱ διαστάσεις τοῦ τεπὲ

Περιφέρεια τῆς βάσεως	67	ἑκατοστόμ.
Τόξον τῆς καμπύλης τοῦ τεπὲ ἀπ' ἐμπρὸς ἕως πίσω	36	»
Τόξον τῆς πλαγίας καμπύλης ἀπὸ δεξιὰ πρὸ τὰ ἀριστερὰ	34	ἑκατοστόμ.
Ὕψος	9	»

Ἀφοῦ ἑτοιμάζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴ φόρμα τοῦ καπέλλου, σκεπάζετε τὸν τεπὲ μὲ ὕφασμα μοαρὲ μεταξωτὸ καὶ ἔπειτα τὸν γῦρο μὲ βελοῦδο. Κάνετε δὲ μερικὲς ψαλιδιές, γιὰ ν' ἀποφύγητε τὴν σούραν.

Ἔπειτα τὸ γαρνίρετε μὲ μία κορδέλλα μοαρὲ μεταξωτή, τὴν ὁποίαν περιστρέφετε στὸ γῦρο τοῦ τεπὲ καὶ δένετε δύο θηλιὲς εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ μάλλον πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ μία θηλειὰ ὑψώνεται καθέτως τοῦ τεπέ, ἐνῶ ἡ ἄλλη εἶναι ρυχτὴ καὶ ἐξέχει πρὸς τὸν γῦρον τοῦ καπέλλου. Ἐὰν δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ τὸ ἀλλάξητε ἀμέσως τὴν ἄνοιξιν, τότε κάνετε τὸν τεπὲ ἀπὸ μεταξωτὸ μοαρὲ καὶ τὸ γῦρο ἀπὸ ψάθα χρώματος ρουμπί.

✯

Ἡ ἐσθὴς τῆς ἐσπερίδος.— Τὸ πλέον χαριτωμένον σχέδιον. — Μερικαὶ ὁδηγίαι

Ποτὲ ἐσπεριναὶ ἐσθῆτες δὲν ἦσαν τόσον λεπταὶ καὶ τόσον χαριτωμέναι,ὅσον τὴνἐποχὴν αὐτήν.

Τὸ τελειότερον καὶ τὸ πιὸ χαριτωμένον σχέδιον ἐσπερινῆς ἐσθῆτος εἶναι αὐτὸ ἐδῶ.

Γίνεται ἀπὸ σαρμὰνς ἄσπρο καὶ μεταξωτὴ μουσελίνα ἐπίσης ἄσπρη.

Ἡ ταινία γίνεται κοντὴ ἀπὸ μουσελίνα τὴν ὁποίαν πλισάρετε καὶ τὴν στολίζετε μὲ λεπτὰ ψεύτικα ἀνθάκια.

Στὸ ντεκολτὲ τοῦ κορσὰζ βάζετε ἕνα βολάν, τὸ ὁποῖον γαρνίρετε ἐπίσης μὲ ἄνθη.

Ἡ ζώνη εἶνε βελούδινος, χρώματος τσαγαλί.

Ἡ Δ)ρὶς **ΚΑΙΤΗ**

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΣ Κ. ΝΕΛΛΗ

Βαδίζομεν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα.— Τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ. — Ἁπλότης, χάρις, ἐμορφιά.— Ἡ δ)νὶς Λυκουρέζου σὰν μικροῦλα τῆς ἀρχαιότητος.— Τὸ τράβηγμα καὶ ἡ καριτοῦρα. — Ἁπλότης, ἁπλότης, ἁπλότης.

Ἡ «Χαρὰ» θὰ σᾶς δώσῃ ὅ,τι ἔμορφο, ὅ,τι καλλιτεχνικὸς τέλειον σᾶς ἐνδιαφέρει, κάθε νεωτερισμὸν ἐπάνω στὴν μόδα. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον σᾶς ἀνοίγομεν σήμερον τὰς πύλας τοῦ παραδείσου τοῦ καταστήματος τῆς τόσον γνωστῆς διὰ τὴν ὑπεροτάτην τέχνην της, τῆς Παρισιάνας κ. Νέλλη.

Θὰ σᾶς εἰσαγάγωμεν εἰς τὸ θαυμάσιον καταστημά της μέσα εἰς τὸ ὁποῖον φυλάσσεται κάθε τι ποῦ εἶναι ὡραῖον, κάθε τι ποῦ ξετρελλαίνει, ποῦ μαγεύει, ποῦ ἐκπλήσσει.

Ἡ κ. Νέλλη μᾶς ὑποδέχεται μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας :

— Ἐλᾶτε νὰ ἴδητε, λέγει, τὶ πρόοδος, τὶ θαύματα ποῦ γίνονται. Γυρίζωμεν πάλιν στὴν ἀρχαιότητα. Στὴν ἀρχαίαν ἁπλότητα, στὴν ἀρχαίαν ἐμορφιά, στὸ λεπτὸν ἀρχαῖον γοῦστο. Γινόμεθα περισσότερον Ἕλληνες.

Καὶ ἔξαφνα εἴμεθα μέσα εἰς ἕνα κομψὸ σαλονάκι, ἐμπρὸς ἀπὸ δύο κοῦκλες ἐπάνω εἰς τῆς ὁποίες φαντάζουν μαγευτικὰ δύο ὑπέροχες φορεσιὲς τοῦ χοροῦ, δύο ἐντελῶς ἀρχαϊκὲς φορεσιὲς ποῦ ἐμορφίζουν τὸ σῶμα, τὰς ὡραίας γραμμάς, τὴν χάριν.

Ἁπλές, πολὺ ἁπλὲς καὶ πολὺ ὡραίες.

Μία κίτρινη καὶ μία ἀνοικτοῦ ροὺζ χρώματος.

Ἡ κίτρινη εἶναι τῆς δεσποινίδος Ρούφου. Ἡ ροὺζ παρηγγέλθη ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λυκουρέζου.

Ἱστάμεθα πρὸ δύο θαυμάτων. Νομίζει κανεὶς ὅτι τώρα ἀμέσως θὰ παρουσιασθοῦν δύο ἔμορφες κοπέλλες τῆς ἀρχαιότητος διὰ νὰ τὰς φορέσουν γιὰ νὰ καθρεπτισθοῦν ἔπειτα μὲ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν καθρέπτην κάποιας πηγῆς.

✯

Ἡ κ. Νέλλη εἶναι ἀχράτητος.

— Καθὼς βλέπετε, λέγει, εἶναι πολὺ ἁπλὲς πολὺ ἔμορφες. Θ' ἀρήσουν γυμνοὺς τοὺς ὤμους γυμνὰς τὰς χεῖρας. Αὐτὰ τὰ δύο χρώματα καὶ τὸ κοράλλινον ἔγιναν τῆς μόδας. Νὰ κυττάξ'τε τὴν «Φεμινά». Δὲν θαυμάζετε τὸ γοῦστο, τὴν αἰσθητικήν, τὴν τόσον λεπτήν, τὴν τόσον ἐξευγενισμένην ; Στὸ Παρίσι ὅμως ἔγινε ἕνα κακό.

Ἡ μόδα αὐτὴ ἐτραβήχθη πολὺ καὶ ἔγινε σὰν γελοιογραφία. Ἐδῶ ὅμως θὰ γὴν κρατήσουν ἀγνήν, ὅπως εἶναι. Γιατὶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ φορεσιὰ αὐτή, φορεσιὰ ἀρχαίας Ἑλληνίδος. Φαντάζομαι τὴν δεσποινίδα Λυκουρέζου, ὅταν θὰ τὴν φορέσῃ, ἔτσι καθὼς εἶναι, μὲ ἐμορφὴν νεφάδα, σὰν ἀρχαία κοπέλλα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ τελεία μόδα. Γιατὶ εἶναι ἑλληνική, καθαρῶς ἑλληνική, ἁπλῆ, ἁπλῆ, ἁπλῆ.

✯

Εἴμεθα πράγματι ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπέριτον ἀρχαῖον φόρεμα, ἐντελῶς ἁπλοῦν εἰς τὸν κορμόν, χυτὸν πρὸς τὰ κάτω, μὲ ἕνα πολὺ μικρὸ ἄνοιγμα ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας, τὸ δεύτερον σφίγγεται εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὴν μέσην μὲ ἕνα μεταξωφάντον πέπλον ἔμορφον. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν μέσην ὅπου θὰ διπλώνεται ὁ πέπλος θὰ καρφώνεται ἕνα τριαντάφυλλο.

Εἴμεθα ἐμπρὸς εἰς τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἁπλότητα τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν μόνον ἐπάνω εἰς ἀρχαῖα ἀνάγλυφα.

Μαζὺ μὲ τὰς δεσποινίδας καὶ τὰς κυρίας χαιρετίζομεν τὴν ἐπιστροφὴν αὐτὴν τῆς μόδας πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐμορφιάν, στὴν ἀρχαίαν χάριν, στὴν ἀρχαίαν αἰσθητικήν.

Ἡ Δ)ρὶς **ΛΟΥΛΑ Πς**

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑΪΡΑΧΤΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Τὸ καφφενεῖον τοῦ κὺρ Δημήτρη τοῦ Συριανοῦ εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα καφφενεῖα αὐτῆς τῆς πόλεως, ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον εἶχεν ἐντελῶς ἀλλάξει ὄψιν. Τὰ φῶτά του εἶχον διπλασιασθῆ, ἡ ὑπαλληλία του, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν καταστηματάρχην καὶ τὸν υἱόν του, μολονότι αὐτὸς κάθε φεγγάρι ἐφαίνετο, εἶχεν αὐξηθῆ κατὰ δύο ἀκόμη γκαρσόνια, καὶ το σπουδαιότερον, εἰς τὸ μέσον τοῦ καφφενείου, ἐπάνω εἰς μίαν πρόχειρον ἐξέδραν ἕνας ὁμιλος πλανοδίων κα λιτεχνῶν ἔδιδε ταχτικὰς παραστάσεις.

Τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο πάντοτε ἀπὸ Ἰταλικὰ τραγουδάκια τὰ ὁποῖα ἔψαλλε μία Ἐβραιοπούλα, Ραχὴλ ὀνομαζομένη, τῇ συνοδείᾳ κιθάρας καὶ μανδολίνου.

Ἡ φωνὴ τῆς Ραχὴλ ἦτο τόσον καλή, ὥστε ἂν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἦτο ἀρκετὰ πτωχὸν καὶ μονότονον κατώρθωνε νὰ συγκεντρώνῃ τὴν καλλιτέραν τότε κοινωνίαν.

Οἱ νέοι ἐκεῖ εἶχον τὸ ραντεβοὺ των· μερικοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν τόσον τὴν εἶχον συμπαθήσει ὥστε εἰς τὸ πιατάκι, τὸ ὁποῖον ἔβγαζε εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τῆς ἐριγνων νομίσματα ἀρκετὰ διὰ νὰ συντηρῆται ὁλόκληρος ὁ θίασός της.

Ἠμπορεῖ μάλιστα κανεὶς νὰ πῇ ὅτι οἱ νέοι ἔτρεφον ἕνα εἶδος σεβασμοῦ δι' αὐτὴν διὰ τὴν ἡσυχον καὶ ἠθικὴν ζωήν της, ἂν καὶ δύο τρεῖς, οἱ τολμηρότεροι, κατὰ βαθος ἴσως νὰ μὴ τὴν πολυεχώνευον ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ πρὸ πάντων ἀφ' ὅτου εἶχε κυκλοφορήσει μία φήμη ὅτι ἡ Ραχὴλ ἔτρεφε μεγάλην συμπάθειαν προς ἕνα νέον ἐκ Πατρῶν, τὸν Παῦλον Νούσην.

Ἡ φήμη δὲν ἀπεῖχε καθόλου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, κατὰ παράδοξον μάλιστα τρόπον, ἦτο μικροτέρα τῆς ἀληθείας, διότι ἡ Ραχὴλ ὄχι μόνον συμπαθειαν διὰ τὸν νέον αὐτὸν ἠσθάνετο, ἀλλὰ πραγματικῶς τὸν ἠγάπα.

Ὁ Παῦλος Νούσης ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος καὶ πολλοὶ ἐκολακεύοντο νὰ πιστεύουν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος τῆς ἀγαπης της, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Ραχὴλ καθόλου δὲν ἐσκέπτετο διὰ τὰ χρήματα, ἀλλὰ ὁ ἔρως της ἦτο ἀποτέλεσμα μιᾶς βαθυτάτης ἐκτιμήσεως τὴν ὁποίαν ἔτρεφε προς τὸν νέον αὐτόν. Καὶ δικαίως· διότι ὁ Παῦλος ἦτο ἀγαθοτάτη ψυχή, ἀγαπητὸς εἰς ὅλους, καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐζήλευον ἀκόμη, ὡραιότατος καὶ πρώτης τάξεως ἐρασιτέχνης, τενόρος. Ἦτο τόσον ὑπερήφανος χαρακτήρ, ὥστε διὰ τὸν ἔρωτα αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐπίσης εἰλικρινῶς, ὅπως καὶ ἡ Ραχὴλ ἠσθάνετο, εἰς κανένα δὲν εἶχε κάμει λόγον. Ἕνας μόνον τὸν ἐγνώριζεν, ὁ πιστότατος ἐκ τῶν φίλων του, ὁ Μπαϊραχτάρης.

Δὲν εἶνε ἀναγκη νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἐξαίρεσιν αὐτήν, διότι πρῶτον μὲν τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ διαφύγῃ τὸ ὀξὺ βλέμμα τοῦ μετέπειτα περιφήμου αὐτοῦ ἀστυνομικοῦ, δεύτερον δὲ τὸ νὰ γνωρίζῃ κάτι ὁ Μπαϊραχτάρης ἦτο ὡς ἀμὴ τὸ γνωρίζῃ κανείς.

✻

— «Παῦλο, ἔλεγεν ἕνα βράδυ ὁ Μπαϊραχτάρης εἰς τὸν φίλον του εἰς τὸ καφφενεῖον τοῦ κὺρ Δημήτρη, αὐτὸς ὁ ἰταλὸς πλοίαρχος ποῦ ἀπὸ προχθὲς μᾶς ἤρθε, θαρρῶ πὼς δὲν εἶνε καλὸς ἄνθρωπος».

— «Ὢχ καϋμένε Μῆτσο» ἀπαντοῦσεν ὁ Παῦλος, «πάντα ὑποπτεύεσαι ἐσύ. Σὲ καταλαβαίνω, τὸ λὲς γιατὶ κάπως παρενόχλησε χθὲς τὴν Ραχήλ. Μὰ μήπως τὴν ξέρεις τί εἶδους γυναῖκα εἶνε; Καὶ το κατω-κάτω ἐπειδὴ σηλαδὴ τοῦ ἀρέσει μιὰ γυναῖκα ἴσως θὰ πῇ πὼς εἶνε καὶ κακὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Ναί, ἀλλὰ εἶδα ἐγὼ πράγματα ποῦ δὲν τὰ εἶδες ἐσύ.

— Τί;

— Χμ! αὐτὸ εἶνε. Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα..... Χθὲς τὸ βράδυ ἐπρόσεξες πὼς κατὰ τῆς ἑνδεκα ἔτρυγε, ἔ;

— Ναί.

— Λοιπὸν δὲν ἔσυγε, φίλε μου, ἀλλὰ ἐπῆγε κι' ἐπῆρε ἕνα κλειστὸ ἀμάξι καὶ ὅταν ἐσὺ κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἐβγῆκες μὲ τὴν Ραχὴλ καὶ τὴν ἐπῆγες σπίτι της, αὐτὸς σὲ παρηκολούθησε ἀπὸ μακρυὰ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ σπίτι.

— Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τ' ἀμάξι ἔφυγα, ἀκριβῶ· γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ κανείς, ὕστερα ἐγὼ τὴν Ραχὴλ τὴν συνήντησα σ' ἕνα ἀπόκεντρο μέρος καὶ μόνον ὁ ἀμαξᾶς μου ξεύρει ποῦ τὴν ἐπῆρα στὸ ἀμάξι.

— Ὁ ἀμαξᾶς σου καὶ ὁ Μπεμελίνος.

— Μπεμελίνο τὸν λένε.

— Ναί. Πρόσεχέ τον Παῦλε. Φοβοῦμαι ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀπόκεντρος συνάντησίς σου μὲ τὴν Ραχὴλ θὰ τὸν ἐκανοδάλισεν ὄχι ὀλίγον.

Ἂν σᾶς ἔβλεπε νὰ πηγαίνατε φανερὰ στὸ σπίτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀλλοιῶς. Τώρα ὅμως...

— Τώρα ὅμως...

— Τώρα ὅμως νὰ τὸν προτέχῃς.

— Ὤχ, ἀδελφέ, ἡ Ραχὴλ εἶνε τίμιο κορίτσι.

— Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὴν Ραχήλ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ βλέμμα ἀμφοτέρων ἐστράφη προς τὴν εἴσοδον διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθε ὁ Ἰταλὸς πλοίαρχος εἰσερχόμενος.

Ὁ Μπαϊραχτάρης ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὡς ἂν ἐζήτει νὰ φάσῃ μέχρι τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς του, ὁ δὲ Παῦλος Νούσης προφανῶς πολὺ ταραγμένος ἐπρόφερε μέσα ἀπὸ τὰ ὀδόντια του μίαν λέξιν τόσον σιγά, ὥστε κανεὶς δὲν τὴν ἤκουσε.

Ὁ Μπεμελίνος ἀνεκάλυψεν ἕνα κάθισμα ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς Ραχὴλ καὶ ἀφοῦ ἐπερίμενε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα της, διὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ ἐκάθισεν.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Παύλου εἶχε γίνει ἀσυγκράτητος εἰς τὸ χαμόγελον τοῦ Μπεμπελίνου ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὸ κακὸν Πνεῦμα τῆς ζωῆς του.

Νευρικῶς ἀνεκινήθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Ὁ Μπεμελίνος ἐπροσεξε τὴν κίνησιν αὐτὴν καὶ ὁ Μπαϊραχτάρης προσεπάθησε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

— Ὄχι, ἀκόμ·, τοῦ εἶπεν

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΤΑ ΦΩΤΑ

Ἐπάνω στὰ καράβια τὰ ὁποῖα ἐχόρευαν στὸν ἔξωφρενικὸ χορὸ τῆς τριακμίας, γυμνοὶ ἄνθρωποι σκεπασμένοι μὲ μάλλινες κουβέρτες ἐπεοίμεναν ν' ἀκουσοῦῃ ἀπὸ μακρυὰ τὸ συρτὸ ψάλσιμο τῶν παπποδων ποῦ θὰ ἔφεργαν ἐν πομπῇ τὸν σταυρὸ νὰ τὸν ρίξουν στὴν θάλασσα. Ὁ ἀγέρας ἐσφύριζε ἕνα ἄγριον ὕμνον ἐπάνω στὰ γυμνὰ καταρτια καὶ ἡ δεσές, οἱ κρίκοι, ἡ ἀλυσσίδες ἔτριζαν ρυθμικά, μὲ ἀγωνία σὲ κάθε δυνατο τίναγμα τῶν κυμάτων.

Γύρω τα σπίτια, τὰ μπεντέρια γεμάτα κόσμο. Καινούργιες ἀλαξ·ές, καινούργια πρόσωπα καὶ ἀκόγα γύρω τὰ βουνὰ μὲ τὸ καινούργιο τους φόρεμα, ἕνα φόρεμα νυφικό. ἄσπρο, λαμπερό. Τὰ χιόνια ἄστραφταν, φλογοβολούσαν στὸν πρωϊνὸ χρυσόχυτο ἥλιο.

Καὶ ὁ κόσμος γύρω ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ γύρω ἀπὸ τὰ μπεντέρια ἐκύλαε μὲ ἀγωνία τὸ δρόμο τῆς ἐκκλησίας, ἐγελοῦσε, συξητοῦσε, ἀστειεύοταν.

—Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ!....

Ἀκούστικε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν γονία τῶν πλατανιῶν καὶ ἀμέσως ὁ κόσμος ἀναταςάχθηκε, ἔτρεξε νὰ πιάσῃ θέσι καὶ ἄφησε μιὰ μεγαλη βουή:

—Ἔρχουνται, ἔρχουνται!.....

Οἱ γεροί, ἄνθρωποι μὲ τὰ γυμνὰ δυνατὰ κορμιὰ ποῦ ἦναν μέσα στὰ καράβια ἐτινάχθηκαν ἀπάνω. Καὶ μαζεύονταν ὅλο περισσότερος κόσμος κι' ἐφώναζε:

—Ἔρχουνται, ἔρχουνται!.....

Καὶ ἔφτασαν οἱ παπποδες στὴν μέση τῶν μπεντεριῶν, ἔψαλλαν, ἀπόψαλλαν, ἐβούϊσε ὁ κόσμος, ἐκραύγασαν τὰ μπαλκόνια ὑψώθηκε ὁ σταυρὸς ἕνας σταυρὸς ἀσημένιος μὲ χονδρὰ κοράλλια, ἔκαμε ἕνα κύκλο σ:ὸν ἀγέρα καὶ ἔπεσε στὰ γαλανὸ τρικυμισμένα νερά.

Οἱ γυμνοὶ ἄνθρωποι ἐπετάχθησαν διὰ μιᾶς ψηλά, ἐτεντώθηκαν καὶ ἐπήδησαν στὴν θάλασσα καὶ ἡ θάλασσα συνεταράχθη, ἄφρισε, ὑψώθηκε σὲ νέα κύματα.

Ὁ κόσμος ἔψαλλε:

—Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σὺ κύριε.....

Σὲ λίγο οἱ γυμνοὶ ἄνθρωποι ἐφάνηκαν πάλι στὴν ἐπιφάνειαν τῶν ταραγμένων νερῶν.

Ἕνας ἐκραυτοῦσε ψηλὰ τὸν ἀσημένιο σταυρὸ μὲ τὰ χονδρὰ κοράλλια.

Καὶ ὁ μόσμος ἔψαλλε ἀκόμη μιὰ φορὰ ἐν χορῷ:

—Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σὺ κύριε...

Ὁ Γῶγος

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Ὁ Ἀπρίλης...Κ' εἶν' ἀκόμα
στὸ κρεββάτι ξαπλωμένη,
μὲ τὰ γαλανά της μάτια
ἡ μικρὴ ἀρρωστημένη
καὶ γελάει καὶ μᾶς μιλάει
γιὰ τὴν ἄνοιξι ποὺ μπαίνει
γιὰ τὰ ἄπλερα πονλιά...
Ἴσως ζήσει, δὲν πεθαίνει
ἡ τρελλὴ μας κοπελιά...

✻

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα πάλι
λέει γιὰ κάποιο παραμύθι
κόβ' ὁ βήχας τὴ φωνή της...
Νά,... σιγὰ ἀποκοιμήθη
πῶς τὴν κούρασε ἡ λαλιά...
Ἴσως ζήσει, δὲν πεθαίνει
ἡ τρελλὴ μας κοπελιά.

✻

Τὸ πρωὶ στὸ φέρετρό της
ὅλο γλύκα εἶν' ἀκόμα,
θέλει νὰ φωνάξῃ κάτι
στὴ μαμμά, ἀλλὰ τὸ στόμα
δὲν ἀνοίγει πιὰ ξανὰ
κι' ἔτσι τώρα ἀτολισμένη
πέρνει ἀπ' ὅλους τὰ φιλιά.
Ποιὸς τὴν εἶπε πεθαμένη
τὴ τρελλὴ μας κοπελιά;

Μάϊος 1910

Χ. Ε.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΤΙΚ ΚΑΙ Η ΤΑΚ

Ὁ Τὶκ καὶ ἡ Τὰκ ἦσαν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὁ Τὶκ ἦταν ἕνα ὡραῖο μελαχρινὸ παιδάκι, ἡ Τὰκ μιὰ ξανθιὰ καὶ ὁλόχαρη παιδοῦλα.

Εἶχαν γεννηθῆ καὶ ζήση πάντα, σᾶν δυὸ ψυχὲς σὲ ἕνα κουκουτσάκι, στὸ κουτὶ ἑνὸς παληοῦ ὡρολογιοῦ, καὶ δὲν ἐγνώριζον καθόλου τὸν κόσμον.

Εἶχαν πάντα τὴν ἀσχολία νὰ καθαρίζουν τὴν κρεββατοκάμαρά τους, νὰ γυρίζουν τὸ μικρὸ καροτσάκι, νὰ βάζουν τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ ὅλες τὶς ὧρες καὶ δὲν ἠσύχαζαν ποτέ, τόσο γλήγορα περνοῦσε ὁ χρόνος. Κάποτε ἐνεφανίζοντο στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας γιὰ νὰ πάρουν ὀλίγον ἀέρα καὶ διεσκέδαζον μὲ τὸ νὰ βλέπουν ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ σπιτιοῦ μαζευμένην στὸ τραπέζι, ἢ τὰ δυὸ **μωρὰ** τὸ Λέο καὶ τὴ Λέα, ποῦ πάντα ἔπαιζαν, ἢ τὸ σκυλὶ καὶ τὴ γάττα, ποῦ πάντα ἐγκρίνιαζαν.

Καὶ πάλι γιὰ νὰ μὴ ξεχνᾶν τὸ κύριον ἔργον τους, ἀκόμα καὶ στὶς λίγες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ἀπασχολήσεως ἐφώναζαν γλήγορα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.—Τίκ, ἡ καμπάνες.—Τάκ, ὁ ὡροδείκτης.

Προσέτι καὶ τὴ νύχτα στὴν ἡσυχία,

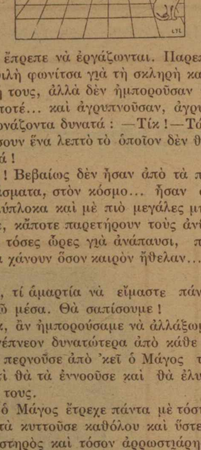

σαν μόνα, ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται. Παρεπονοῦντο τότε μὲ ψιλὴ φωνίτσα γιὰ τὴ σκληρὴ καὶ κοπαστικὴ ζωή τους, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀναπαυθοῦν ποτέ... καὶ ἀγρυπνοῦσαν, ἀγρυπνοῦσαν πάντα, φωνάζοντα δυνατά: —Τίκ!—Τάκ!—γιὰ νὰ μὴ χάσουν ἕνα λεπτὸ ἀπὸ ὅποιον δὲν θὰ ξαναύρισκαν πιά!

Τί ζωή! Βεβαίως δὲν ἦσαν ἀπὸ τὰ πλέον δυστυχῆ πλάσματα, στὸν κόσμο... ἦσαν ὡρολόγια πλέον πολύτλοκα καὶ μὲ πιὸ μεγάλες μηχανές.

Κάποτε, κάποτε παρετήρουν τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ εἶχαν τόσες ὧρες γιὰ ἀνάπαυσι, ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ χάνουν ὅσον καιρὸν ἤθελαν... καὶ τοὺς ἐμίσουν!

— Τίκ, τί ἁμαρτία νὰ εἴμαστε πάντα κλεισμένα ἐδῶ μέσα. Θὰ σπάσουμε!

— Τάκ, ἂν ἠμπορούσαμε νὰ ἀλλάξωμε τρόπο!

Καὶ ἀνέπνεον δυνατώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ ὁ Μάγος τῶν καρδιῶν γιατὶ θὰ τὰ ἐννοοῦσε καὶ θὰ ἐλυπεῖτο γιὰ τὴ μοῖρά τους.

Ἀλλὰ ὁ Μάγος ἔτρεχε πάντα μὲ τόση βιασίνη ποῦ δὲν τὰ κυττοῦσε καθόλου καὶ ὕστερα ἦταν τόσον αὐστηρὸς καὶ τόσον ἀρρωστιάρης!"Ηταν ὁ πατέρας τῶν καρδιῶν καὶ ἐρχόταν κάθε νύχτα νὰ τῆς κουρτίσῃ ἐνῷ ἄνθρωποι καὶ ζῷα ἐκοιμῶντο· ὕστερα ξανάφευγε γλήγορα γλήγορα ἐνῷ ἐκουδούνιζε τὸ βαρὺ μάτσο τῶν κλειδιῶν ποῦ εἶχε κρεμάσει στὴ ζώνη.

Μιὰ νύχτα τὰ δυὸ παιδάκια ἐμάζεψαν ὅλο τὸ θάρρος τους καὶ ἐφώναξαν:

— Μάγο, Μάγο.

— Ὡραῖε Μάγε!—εἶπεν ἡ Τὰκ μὲ τὴ μουσικὴ φωνίτσα της.

Καὶ ὁ Μάγος ἐσταμάτησε.

— Τί θέλετε; Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω.

— Εἴμαστε κουρασμένα νὰ ζοῦμε σ' ἕνα ρωλόϊ... εἶπεν ἡ Τάκ.

— Θὰ ἠθέλαμε νὰ ἀλλάξωμε ζωή.—ἐπρόσθεσεν ὁ Τίκ.

— Νὰ ζήσετε σὲ μιὰ καρδιά, νὰ εἰποῦμε;...

— Μιὰ καρδιὰ ἀνθρωπινή—ἐπρόλαβεν ἀμέσως ὁ Τὶκ ἀπὸ φόβο μὴ τὰ βάλῃ νὰ ζήσουν σὲ καμμιὰ καρδιὰ ζῴου. Νὰ χτυπᾶμε ἐμεῖ μέσα τὶκ καὶ τάκ, ὅπως χτυπᾶμε τώρα στὸ ρολόγι.

— Μιὰ καρδιὰ παιδιακίσια!—εἶπεν ἡ Τάκ ποῦ τόσο ἀγαποῦσε τα μικρά.

—Χμ! ἐδῶ θὰ εἶσθε καλὰ παιδάκια μου ἀλλὰ ...ἐμπρός!ἐμπρὸς,ἀφοῦ τὸ θέλετε, πάρτε τὰ κλειδιά καὶ ἐλᾶτε νὰ διαλέξετε ἀπὸτὴς καρδιὲτῆς οἰκογενείας τοῦ σπητιοῦ...εἶνε ἡ καλλίτερες καρδιὲς ποῦ ἔχω. Ἀλλὰ σκεφθῆτε πρῶτα καλά, γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε ὕστερα.

Μόλις εἶπεν αὐτὸ ξανάρχισε τὸ δρόμο του καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τὶκ καὶ ἡ Τὰκ ἔβαλαν τὸν ὡροδείκτη νὰ κνυπήσῃ ἀκόμα μιὰ φορά, ἔτσι, γιὰ νὰ εἶποῦν ἀντίο στὸ παληὸ ρολόϊ τῆς κρεββατοκάμαρας, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ὕστερα ἔμεινε ἥσυχο καὶ ἀκίνητο σᾶν πεθαμμένος ἄνθρωπος, ἐνῷ τὰ δυὸ παιδάκια κατέβαιναν σιγά, σιγά, ἀπὸ 'κεῖ μέσα.

Μόλις ἔφθασαν στὴ γῆ πήδησαν ἀπὸ τὴ χαρά τους καὶ ἤρεαν τὰ κλειδιὰ ποῦ εἶχεν ἀφίσει ὁ Μάγος. Ἦσαν ἀσημένια καὶ σὲ καθένα ἦταν κολλημμένο ἕνα μπιλλεττάκι μὲ γράμματα. Ἐβγάβασαν:

«*Λέο.*—Καρδιὰ μικροῦλα, κατοικουμένη ἀπὸ Ἐλαττώματα καὶ Πονηρίες. Κλῖμα ψυχρὸ μὲ χιόνια, συχναὶ θύελλαι καὶ καταιγίδες».

«*Λέα.*—Καρδιὰ μικροῦλα, κατοικουμένη ἀπὸ Θυμούς, Καπρίτσια καὶ Σκληρότητα. Κλῖμα θερμό. Συχνὰ γίνονται σεισμοὶ ὅταν διαρκοῦν τὰ Καπρίτσια».

Ἔπειτα κυττάξανε καλλίτερα. Τόσος κόσμος ποῦ ἀγαποῦσαν αὐτὲς ἡ καρδιὲς αὐτὲς ἦταν ἐκεῖ μέσα.

Τὰ δυὸ παιδάκια κυττάχτηκαν μὲ δυσθυμία.

— Τίκ, εἶνε τόσοι ἄνθρωποι σ' αὐτὲς τὶς καρδιές, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε ἐμεῖς; Καὶ ὕστερα τὸ κλῖμα θὰ μᾶς ἔκανε κακό...

Ὁ Τὶκ δὲν ἀπήντησε τίποτε καὶ ἐπῆρε δυὸ ἄλλα κλειδιά. Αὐτὰ ἦσαν τῆς μαμμᾶς Λουκίας καὶ τοῦ συζύγου της τοῦ δικηγόρου Ρομέο. Καὶ τὰ μπιλλετάκια ἔλεγαν:

«*Μομμᾶ Λουκία.*—Καρδιὰ μεγάλη, ἀγαθὴ καὶ ὡραία, ἀλλὰ καθὼς ὅλες ἡ καρδιὲς τῶν μητέρων, εἶνε πάντοτε ἀπησχολημένη μὲ τὰ παιδιά της. Ἐδῶ κατοικοῦν, Ἀγωνίαι, Φόβοι, Ἀνησυχίαι, δὲν εἶνε ποτὲ γαλήνιος, ποτὲ ἡσυχη. Ἀδύνατον νὰ ζήσετε ἐδῶ γιὰ πολὺν καιρό, γιατὶ ἡ μαμμᾶ Λουκία δὲν θέλει κανένα ἄλλον παρὰ τὰ παιδιά της».

«*Δικηγόρος Ρομέο.*—Καρδιὰ γενναία, πιστή, ἀλλά, καθὼς ὅλες ἡ καρδιὲς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶνε καιμωμένη ἀπὸ μάρμαρο καὶ γρανίτη ἀπὸ σκέψεις, ἀπὸ ὑποθέσεις ἀπὸ ταραχές. Ἀκατοίκητος, διότι εἶνε χωρὶς θύρας, χωρὶς παράθυρα καὶ χωρὶς ἡσυχίαν. Ὁ οὐρανὸς πάντοτε συννεφιασμένος!»

— Ἄχ! Τίκ, φθάνει! ἔλεος!—εἶπεν ἡ παιδοῦλα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.—Ὄχι!... νὰ πεθάνωμεν ἀπὸ ἀπελπισία μὲ τὴ μαμμᾶ Λουκία, ἢ νὰ ζήσωμε σὲ ἕνα σπίτι ὅλο ἀπὸ μάρμαρο, χωρὶς ἥλιο καὶ χωρὶς παράθυρα, μὲ τὰς σκέψεις τοῦ κ. Ρομέο... ὄχι, ἀλήθεια;!

Ὁ Τὶκ ἐβεβαίωσε κινῶντας λυπημένα τὸ κεφάλι. Τότε τί νὰ κάνουν; Νὰ γυρίσουν πάλι στὸ παληό τους ρωλόϊ δὲν μποροῦσαν... ἀφοῦ ὁ καιρὸς ποῦ χάνεται δὲν ξαναβρίσκεται ποτὲ πιά!

Ἐφώτιζεν.

Ὁ Τὶκ καὶ ἡ Τὰκ ἦσαν καταφρονημένοι καὶ βρισκόσανε πιὰ χωρὶς σπίτι, χωρὶς στέγη, χωρὶς ρωλόϊ, χωρὶς καρδιές... Πάνε ὅλα, τίποτε πιά! Εἶδαν μακρυὰ κάτι νὰ λάμπῃ, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν.

Ἦταν ἕνα ὡραῖο καὶ ἀκτινοβόλο πτερωτὸ ἔντομο ποῦ μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἑτοιμαζόταν γιὰ νὰ πετάξῃ. Ἐκύτταξε τὰ δυὸ παιδάκια χαμογελῶντας γλυκὰ καὶ ὁ Τὶκ ἔκλαψε τότε γιατὶ δὲν εἶχε πάρει τὰ κλειδιὰ γιὰ τὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ἐντόμου! Θὰ ἦσαν ὡραῖα καὶ ἀκτινοβόλα σὰν τὰ φτερά του... Καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο ἦταν πάντα τὸ ὄνειρό του!

Τὸ ἔντομον ποῦ ἔννοιωσε ἀμέσως τὸν πόθον τοῦ Τὶκ μὲ μιὰ φωνίτσα μουσικὴ καὶ θωπευτικὴ τοῦ εἶπε:

— Νὰ ζήσετε σὲ μιὰ καρδιά, νὰ εἰποῦμε;...

— Ἔλα Τίκ, μαζί μου ἐπάνω στὰ ὡραῖά μου φτερὰ νὰ πᾶμε στὸν ἥλιο, στὴ ζωὴ καὶ τὰ λουλούδια. Ἔλα!

Ὁ Τὶκ δὲν μπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ οὔτε καὶ ἐδίστασε καθόλου... Ἀμέσως δὲ ἐφίλησε τὴν ἀδελφή του ποῦ ἔκλαιγε γιατὶ τὴν ἄφινε, ἐπήδησεν ἐπάνω στὸ ἔντομο καὶ ἐπέταξε μαζί του στὸν ἀέρα φωνάζοντας: —Τάκ, Τάκ, σῶπα, θὰ γυρίσω γλήγορα!—καὶ τῆς ἐκμαύτιζε τὸ μαντῆλί του ὡς ὅτου μαζὶ μὲ τὸ ἔντομο ἐξηφανίσθη στὸν κόκκινο πρωϊνὸ οὐρανό.

Ἡ Τὰκ ἀφοῦ ἐκαθάρισε τὰ μάτια της, ὁλομόναχη, λυπημένη, ξανανέβη μηχανικῶς στὰ δεσμὰ τοῦ παληοῦ ρωλογιοῦ. Ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐργασία της μὲ περισσότερον θάρρος. Πάντα ἐ-

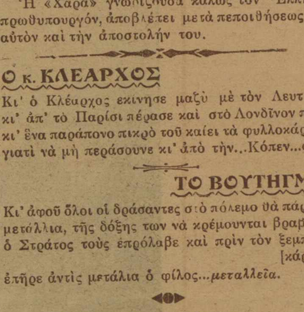

ζοῦσε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τὰκ θὰ ξαναγύριζε... Ποιὸς τὸ ξέρει;... Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔβλεπε μόνο τὴν οἰκογένεια μαζευμένη στὸ τραπέζι, τὰ μωρὰ ποῦ πάντα ἔπαιζαν. τὸ σκυλὶ καὶ τὴ γάττα ποῦ ἐγκρίνιαζαν. Καὶ τὴν νύχτα ἐφώναζεν ἀπελπισμένα καὶ δυνατά!

— Τίκ! Τίκ! Τίκ! Τίκ!

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἄκουγε κανένας.

ΣΤ. ΔΟΓΑΝΗΣ

(Μεταφραστὴς)

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

Τοῦ Πανελληνίου αἱ εὐχαὶ καὶ τοῦ Ἔθνους σύμπαντος ἡ ἀγωνία παρακολουθεῖ εἰς τὸ ἔθνικὸν ταξεῖδι του, τὸν Πρωθυπουργόν. Παρόμοιος μὲ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους σταυροφόρους, οἱ ὁποῖοι ἐπήρχοντο κατὰ ἀδίκων καὶ ἀνόμων, ἔχοντες τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ δικαίου ὑψηλά. Μὲ τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ, τοῦ μάρτυρος Πανελληνίου καὶ ὡς ἀσπίδα τὸ δίκαιον τῶν καταδικασθέντων Ἠπειρωτῶν καὶ ἀπειλουμένων νησιωτῶν, ἐκστρατεύει εἰς πνευματικὴν σταυροφορίαν ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργός, μὲ τοὺς ἀστραπηβόλους ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ φοβερὸν μειδίαμα στὰ χείλη. Τὸ ξίφος διαδέχεται ὁ λόγος καὶ τὰς νίκας τοῦ στρατοῦ, ἂς συμπληρώσει ὁ ἱστορικὸς πλέον αὐτὸς ἀνήρ.

Ἡ «Χαρὰ» γνωρίζουσα καλῶς τὸν Ἕλληνα πρωθυπουργόν, ἀποβλέπει μετὰ πεποιθήσεως εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἀποστολήν του.

Ο κ. ΚΛΕΑΡΧΟΣ

Κι' ὁ Κλέαρχος ἐκίνησε μαζὺ μὲ τὸν Λευτέρη κι' ἀπ' τὸ Παρίσι πέρασε καὶ στὸ Λονδῖνον πάει κι' ἕνα παράπονο πικρὸ τοῦ καίει τὰ φυλλοκάρδια γιατὶ νὰ μὴ περάσουνε κι' ἀπὸ τὴν..Κόπεν...φάγη

ΤΟ ΒΟΥΤΗΓΜΑ

Κι' ἀφοῦ ὅλοι οἱ δράσαντες στὸ πόλεμο θὰ πάρουν μετάλλια, τῆς δόξης των νὰ κρέμουνται βραβεῖα, ὁ Στράτος τοὺς ἐπρόλαβε καὶ πρὶν τὸν ξεμπαρ- [κάρουν

ἐπῆρε ἀντὶς μετάλια ὁ φίλος...*μεταλλεῖα.*

Η "ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ,,

Στῆς Ἀθήνας τὴν ὁλόφωτη ράχη
περπατάει καὶ περνάει...δόξα νάχῃ
καὶ τραβάει πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ
καὶ γυρίζοντας κάθε σοκάκι
μπούμ,..βουτάει ἐκεῖ στοῦ Γιαννάκη
ἡ «Κίνησις ἡ Κοσμική».

«Καὶ νὰ ἡ κυρία Παχούμη
πεντάρικον, λέει τρώει λουκοῦμι
μὲ τὸν κύριο Γῶγο τὸν Πι
καὶ νὰ ξέρῃς εὐθὺς θὰ σοῦ πῇ,
πῶς ἡ σὶκ δεσποινὶς δὸν Ντελίριο
διεκρίθη σὲ κάποιο ἐκεῖ
φυσικῶν ἀναγκῶν ἐντευκτήριο».

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ "ΧΑΡΑΣ,,

Τῆς πρωτοχρονιᾶς

Προετοιμασίαι διὰ τὸ δῶρον τοῦ μνηστῆρος

Ἀπὸ τὴν καταδικασθεῖσαν Ἤπειρον

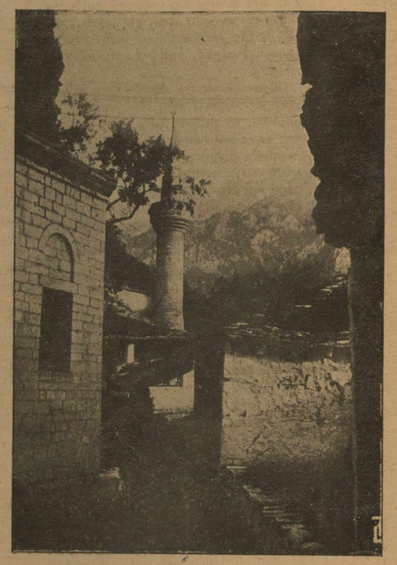

Παλαιὸν Τουρκικὸν Τέμενος στὸ Λιασκοβίκι

Τῆς ἐποχῆς

Κάλαντα

Εἰκόνες τοῦ πολέμου

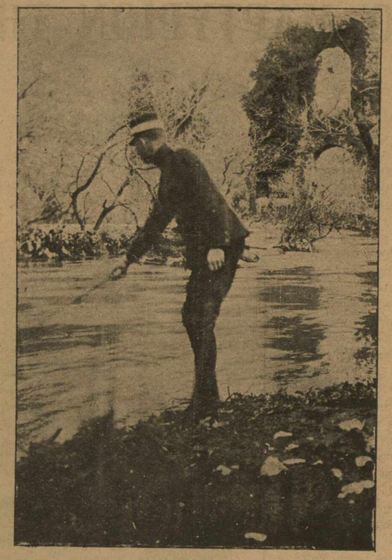

Ὁ πρίγκηψ Ἀνδρέας ψαρεύων εἰς τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων

Εἰκόνες τοῦ πολέμου

Τὰ περυσινὰ Χριστούγεννα τῶν στρατιωτῶν μας στὸ Μπιζάνι

Ξένη καλλιτεχνία

Μεταμεσονύκτιος λειτουργία εἰς μονὴν καλογραιῶν

Ἀπὸ τὴν καταδικασθεῖσαν Ἤπειρον

Χωρικαὶ τοῦ Ἀργυροκάστρου χορεύουσαι καὶ χαιρόμεναι τὴν ἐλευθερίαν των τὴν ὁποίαν αἱ Δυνάμεις ταῖς ἀρνοῦνται

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Μόλις ὁ Λοὺκ ἄκουσε τὸ θόρυβο τῆς πατερίτσας, ἄνοιξε τὰ μεγάλα καὶ φωτοβόλα μάτια του καὶ τὰ διηύθυνε στὴν πόρτα ὅπου ἐφάνη ὁ ἀδελφός του. Ὅλο του τὸ πρόσωπο ποῦ εἶχε γίνει κάτισχνο ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ὀδύνη, ποῦ εἶχε καταφαγωθῆ ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ γεμίσει ἀπὸ κόκκινα ἐξανθήματα, ἔξαφνα ἔλαβε μίαν ὄψι σκληρότητος καὶ σχεδὸν μανίας. Ἅρπαξε ἀσυνειδήτως τὰ χέρια τῆς μητέρας του καὶ ἐφώναξε ἀπότομα μὲ τὴ βραχνὴ φωνή του:

— Διῶξε τον! Διῶξε τον! Δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω. Ἀκοῦς; Δὲν θέλω νὰ τὸν βλέπω, ποτέ.

Τὰ λόγια ἐπνίγοντο στὸ λάρυγγά του.

Τὸ πουκάμισσό του ἔπαλλε καὶ μισοάνοιγε σὲ κάθε ἀγωνιώδη προσπάθειαν ἀναπνοῆς.

Ἡ μητέρα του προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάση.

— Ὄχι, ὄχι, παιδί μου. Δὲν θὰ τὸν ἰδῆς πιά. Θὰ κάνω ἐκεῖνο ποῦ θέλεις. Θὰ τὸν διώξω, θὰ τὸν διώξω. Τὸ σπῆτι εἶνε δικό σου, παιδί μου.

— Τώρα ἀμέσως! ἐπανέλαβεν ὁ Λοὺκ μὲ μιὰ σκληρόκαρδη ἐπιμονή, σηκωνόμενος στὸ κρεββάτι καὶ σπρώχνων τὴ μητέρα του.

— Ναί, παιδί μου: τώρα ἀμέσως.

Ὁ Δανιὴλ ἐφάνη στὴν πόρτα στηριζόμενος στὴς πατερίτσες του. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ λίγο μυαλό, σχεδὸν κουτός, καὶ μὲ μεγάλο κεφάλι. Τὰ μαλλιά του ἦσαν τόσο ξανθὰ ὥστε ἐφαίνοντο σχεδὸν ἄσπρα. Τὰ μάτια του ἦσαν ἤρεμα, σὰν τὰ μάτια τοῦ ἀρνιοῦ.

Ἐμπῆκε χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτε: μιὰ παραλυσία τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει τὴν ὁμιλίαν. Ἀλλὰ ἠσθάνθη τὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου διευθυνόμενα πρὸς αὐτὸν μὲ μιὰ σκληρότηταμεγάλη ἐσταμάτησε εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, στηριζόμενος στὴς πατερίτσες του, ἀναποφάσιστος, μὴ τολμῶν.

Ὁ Λοὺκ εἶπε στὴ μητέρα του:

— Τί πάει νὰ κάνη ἐκεῖ, αὐτὸς ὁ σακάτης; Διῶξε τον! Θέλω νὰ τὸν διώξης! Ἀκοῦς;

Ὁ Δανιὴλ ἠννόησε καὶ ἐκύτταξε τὴ μητέρα του ποῦ ἦταν ἕτοιμη νὰ σηκωθῆ. Τὴν ἐκύτταξε, μὲ τόσο ἱκετευτικὰ μάτια, ποῦ αὐτὴ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ τὸν πιέση, νὰ τὸν διώξη διὰ τῆς βίας. Ἔβαλε τότε τὴ μιὰ πατερίτσα κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του, καὶ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἐσχάτης ἀπελπισίας καὶ μὲ πικρὸ παράπονο ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἐκεῖ ποῦ ἐφυλάσσετο τὸ ψωμί. Αὐτὴ ἡ ματιὰ ἐσήμαινε:

«Πεινῶ».

— Ὄχι, ὄχι! Νὰ μὴ τοῦ δώσης τίποτε! ἐφώναξε ὁ Λούκ, τίποτε! Βγάλ' τον ἔξω!

Ὁ Δανιὴλ εἶχε γύρει τὸ μεγάλο του κεφάλι πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμο του· ἐτρέκλιζε, τὰ μάτια του ἦσαν γεμᾶτα δάκρυα.

Ὅταν ἡ μητέρα του, μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα, ἄρχισε νὰ κλαίη δυνατά, νὰ ὀδύρεται, εὑρέθη ὅμως ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἀμέσως ἄκουσε πῶς κάποιος ἐκλείδωνε τὴν πόρτα. Ἀκούμπησε σὲ ἕνα σκαλὶ καὶ ὠδύρετο. Ἦταν ἕνας ὀδυρμός, ἕνας θρῆνος δυνατός.

Ὁ Λοὺκ εἶπε στὴ μητέρα του, μὲ ὀργή.

— Τὸν ἀκοῦς; Τὸ κάνει ἐπίτηδες. Θέλει νὰ μοῦ κάνει κακό.

Ὁ ἀδελφικὸς θρῆνος ἐξηκολούθει, διακοπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ ἕνα λυπητερὸν γογγυσμόν, σὰν τὸν ῥόγχον ἑνὸς ὑποζυγίου ποῦ πεθαίνει.

— Ἀλλὰ ἀκοῦς λοιπόν! γλήγορα! Ρίξ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ἡ γυναῖκα ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἐσήκωσε τὰ σκληρὰ χέρια της καὶ τὸν κτυποῦσε.

Ὁ Λούκ, στηριγμένος στοὺς ἀγκῶνες, ἐφώναξε:

— Ἀκόμη! Ἀκόμη!

Ὁ Δανιήλ, ἀπὸ τὰ χτυπήματα, ἐσώπασε. Κατέβη στὸ δρόμο, καθαρίζων τὰ δάκρυά του. Ἦταν πεινασμένος. Δὲν εἶχε καθόλου σχεδὸν φάγει ἀπὸ δύο ἡμερῶν. Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σύρη τῆς πατερίτσες του.

Μερικὰ χαμίνια ἐπέρασαν· παίζοντα.

Μερικὰ τὸν ἔσπρωξαν φωνάζοντα:

— Ὤ! ὁ σακάτης!

Ἕνα ἄλλο, τὸ πιὸ σκληρό, τοῦ ἔρριξε μιὰ πατερίτσα, κι' ἔφυγε. Ὁ μουγγὸς ἐκλονίσθη, ὕστερα ἐπῆρε μὲ μεγάλον κόπο τὴν πατερίτσα

Ὁ δυστυχὴς Λοὺκ ἦτο πλέον νεκρός

καὶ ξανάρχισε τὸ δρόμο του. Ἡ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν χαμινιῶν ἐχάθησαν πέραν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ χάρτινος ἀετός, σὰν ἕνα πουλὶ τῆς παραμυθένιας χώρας, ἀνέβαινε τὸν κόκκινο καὶ γλυκὺν οὐρανό. Στὴν προκυμαία ἀκούστηκαν οἱ ἦχοι τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς. Ἦταν ἡ ὡραία ἐποχή, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ὁ Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ τρομακτικὴν πεῖναν, εἶπε:

«Ἂς πάω νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη».

Ἕνας ἄνθρωπος ἐπέρασε, ντυμένος κάτασπρα, μὲ μιὰ κόφφα γεμάτη ἀπὸ ψωμιὰ φρέσκα.

Ὁ Δανιὴλ παρ' ὀλίγον λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὴν πεῖνα, καὶ πάντα ἔλεγε:

«Πρέπει νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη, ἄλλως θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα».

Ἤρεμα, ἤρεμα ἁπλώνετο παντοῦ τὸ σούρουπο. Ἡ καμπάνες ἐσκόρπιζον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τὸν ἦχον τους μὲ βαθὺ καὶ συνεχῆ θόρυβον.

Ὁ Δανιὴλ εἶπε:

«Θὰ πάω νὰ καθίσω στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς».

Καὶ διηυθύνθη στὴν ἐκκλησία.

Ἡ ἐκκλησία ἦταν ἀνοικτή. Εἰς τὸ βάθος ἡ ἁγία τράπεζα φωτιζομένη μὲ μικρὲς λαμπάδες, ἐφαίνετο σὰν ὑπέροχος ἀστερισμός. Ἀπὸ τὴν πόρτα ἔβγαινε ἡ ἐξασθενισμένη μυρουδιὰ τοῦ λιβανιοῦ καὶ τοῦ μοσχολίβανου. Τὸ ἁρμόνιον ἀνέδιδε τοὺς γλυκυτάτους ἤχους του.

Ἀμέσως ὁ Δανιὴλ ᾐσθάνθη νέα δάκρυα νὰ σκεπάζουν τὰ μάτια του, καὶ στὴν καρδιά του ἐπρόφερε τὴν ἑξῆς θερμοτάτην παράκλησιν:

«Ὦ Κύριε, ὦ Θεέ μου, βοήθησέ με!»

Ἠκούετο ἡ φωνὴ τῶν ψαλτῶν. Δυὸ-δυό, τρεῖς τρεῖς, ἔμπαιναν οἱ εὐσεβεῖς ἀπὸ μιὰ μόνο πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς. Ὁ Δανιὴλ δὲν ἐτολμοῦσε ἀκόμη νὰ βγάλη φωνή.

Κοντά του, ἕνας ἐπαίτης, μουρμούριζε:

— Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλεημοσύνη.

Τότε ὁ μουγγὸς ᾐσθάνθη ἐντροπὴν νὰ μιλήση.

Εἶδε τὴ μητέρα του νὰ μπαίνη στὴν ἐκκλησιά, τυλιγμένη σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο πανωφόρι.

Ἐσκέφθη: «Ἂν ἐπήγαινα στὸ σπῆτι, τώρα ποῦ λείπει ἡ μητέρα μου;»

Τὸ βασανιστήριον τῆς πείνας ἦταν τόσο τρομερό, ὥστε δὲν ἐδίστασε, δὲν ἐπερίμεινε καθόλου. Ἔτρεξε μὲ τὴς πατερίτσες του πρὸς ἀναζήτησιν ψωμιοῦ.

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἔφθασε στὸ σπῆτι κατάκοπος, ἀσθμαίνων. Ἀνέβη τὴ σκάλα χωρὶς νὰ κάνη τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, μὲ τὰς πλέον μεγάλας προφυλάξεις. Ἔψαξε γιὰ τὸ κλειδὶ σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου ὅπου ἡ μητέρα του συνείθιζε πάντα νὰ τὸ βάζη ὅταν ἔβγαινε. Τὸ ηὗρε· πρὶν νἀνοίξη ἐκύτταξε στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς κλειδωνιᾶς.

Ὁ Λοὺκ ἐπάνω στὸ κρεββάτι του ἐφαίνετο κοιμισμένος.

Ὁ Δανιὴλ ἐσκέφθη:

«Ἂν εἰμπορροῦσα νὰ πάρω λίγο ψωμὶ χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσω!»

Ἔστριψε τὸ κλειδὶ σιγά-σιγά, κρατῶν τὴν ἀναπνοή του, μὲ τὸ φόβο πάντα μὴ ξυπνήση ὁ Λοὺκ ἀπὸ τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του.

Οἱ κτύποι αὐτοὶ τοῦ ἐφαίνοντο πῶς ἐγέμιζαν ὅλο τὸ σπῆτι καὶ ἔκαναν ἕνα τρομακτικὸν θόρυβον.

«Καὶ ἂν ξυπνήση;» ἐσκέφθη ὁ Δανιήλ, ἐνῷ συγχρόνως τὸν κατέλαβε μιὰ τρομερὰ φρικίασις ὅτε ἄνοιγε ἡ πόρτα.

Ἀλλὰ ἡ πεῖνα τὸν ὥπλισε μὲ θάρρος. Ἐμπῆκε πατῶν τὴς πατερίτσες του μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ χωρὶς νὰ παίρνη τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

«Καὶ ἂν ξυπνήση;»

Ὁ κοιμώμενος ἀδελφὸς εἶχε μιὰ ἀναπνοὴ ἐπίμονη καὶ θλιβερή. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο ἕνας ἐλαφρότατος σφυριγμός. Ἕνα κερὶ ἀναμμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔρριχνε στὸν τοῖχο μεγάλες κινούμενες σκιές.

Ὅταν ὁ Δανιὴλ ἔφθασε στὸ ντουλάπι ποῦ ἐφυλάσσετο τὸ ψωμί, γιὰ νὰ νικήση τὴν ἔκπληξί του, ἐσταμάτησε. Ἐκύτταξε τὸν κοιμώμενον, κατόπιν ἠγωνίσθη νὰ τὸ ἀνοίξη. Ἠκούσθη ἕνας ξηρὸς κρότος. Τὸ ντουλάπι ἄνοιξε.

Αἴφνης ὁ Λοὺκ ἀνεπήδησε στὸ κρεββάτι, ἄνοιξε τὰ μάτια του. Εἶδε τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατά, σηκώνων τὰ χέρια σὰν δαιμονόπληκτος:

— Ἄχ κλέφτη! ἄχ κλέφτη! βοήθεια!

Ἀλλὰ ἡ παραφορὰ τὸν ἔπνιγε. Καὶ ἐνῷ ὁ Δανιὴλ σκυφτὸς ἐπάνω στὸ ἁρμάρι, θαμπωμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα, ζητοῦσε μὲ τὴν τρέμουσαν χεῖρά του ἕνα κομμάτι ψωμί, πήδησε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ ἐρρίφθη ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση καὶ νὰ μὴ πάρη τίποτα.

— Κλέφτη! Κλέφτη! ἐφώναζε σὰν παράφρων.

Καὶ σὰν παράφρων ἔσπρωξε δυνατὰ τὸ ἁρμάρι οὕτως ὥστε ὁ Δανιὴλ συνελήφθη στὴν παγίδα. Ὁ Λοὺκ ὑπερησπίζετο ἀρκετὰ κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ αἰχμαλώτου· δὲν εἶχε καθόλου συνείδησιν τοῦ τί ἔκανε. Ἔσφιγγε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὸ ντουλάπι σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀποκεφαλίση τὸν ἀδελφόν του. Ἐπὶ τέλους μετὰ μυρίους ἀγῶνας, ἕνα σῶμα ἀκίνητο ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ ἁρμάρι, ἕνα σῶμα ποῦ δὲν παρεῖχε πιὰ κανένα σημεῖο ζωῆς.

Τότε, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ σκοτωμένου σακάτη, μιὰ τρελλὴ φρικίασις κατέλαβε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοκτόνου.

Ἔτρεχε ἄνω καὶ κάτω σὲ ὅλο τὸ δωμάτιο. Παρατηροῦσε στὸν τοῖχο τοὺς διαφόρους ἴσκιους τῆς λαμπάδας, ποῦ μέσα στὴν ἡσυχία ἐφαίνοντο σὰν ἀπειλητικοὶ γίγαντες καὶ ὁ τρόμος του ἔφθασε μέχρι τελείας παραφροσύνης.

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι.

Μέσα στὴν ἡσυχία τὰ δόντια του ἔτριζαν καθὼς ἡ λίμα ἐπάνω στὸ σίδερο.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΣΤ. ΔΟΓΑΝΗΣ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΑΦΑΛΟΣ

Νὰ λιέμι κὶ τν' ἀλήθεια οὐρὲ πιδί, οὑ κὺρ λουχαὸς τοὺ ἰέτσουζι κἄπουτις, κἄπουτις, κὶ γι' αὐτούνου ἦτανι ἡ μύτη τ' σὰ μιλιτζάνα σπουργιασμένη. Παρουὸλ Νουουνέρ! Ἰτρέμανι οὐρὲ τὰ χέργια τ' κὶ φόβους ὑπῆρχι κατάλιαβις, νὰ τοῦ ἔρθ' κὶ συγκουπὴ καμνιὰ στιγμούλα κὶ νὰ τνάξ' τὰ πέταλα. Οὔζους πρώτς ποιότητους, ῥουφῆχτρα τοῦ δγιαὸλ', κρασουκαταλῆτρα τ' κιρατᾶ, ῥακοιβάριλου. Εἶχι ταχτικὰ τοὺ πασῦρ' γιμάτου κὶ κατέβαζι κι' οὕλου κατέβαζι. Νειρουφίδα οὑ μουνάντιρους. Γινόταvι οὐρὲ γρουθὶ στοὺ μιθύσ'. Κι' ὅτανι δὲν εἶχι οὔζου χάλαγι τοὺν κόσμου χάλαγι. Πάγινι νὰ κριπάρ'. Κὶ φώναζι ἀμέσους τοὺν ἰπιλουχία τοὺν Γιώργου τοὺν Καραμαιριᾶ κὶ τῶλιγι βροιντουδῶς:

— Οὐρὲ σπληνιάρκου

— Παρουών·

— Δψαου οὐρέ.

— Ἴτσ κὺρ λουχαέ.

— Τὶ ἴτσ οὐρέ.

— Δὲν ἴεχουμι σταλιά.

Κὶ τότινις νὰ γλιέπατι οὐρὲ ζούδια, πῶς ἄναβι κὶ πῶς κώρουνι. Ἄστραφτι κὶ βρόνταγι. Μπουμπούνιζι οὐλόκληρους.

— Δψάου·

— Κυρ' λουχαέ μ'....

— Δψάου...,

Κὶ ὑμᾶμι οὐρὲ πιδὶ ἰένα βράδ' τ' Φουτῶν πὄπιφτι τοὺ χιόνι σώσουν Κύριγι. Παναγίδα μ' ποιῶς τοὺ ἀναλλουγίζουμι. Δὲν εἶχι οὐρὲ νὰ τραβατζάρ' σταλιά. Ἔτριζι τὰ δόντγια, ἄφριζι

— Δψάου!....

Οὔτι φνὴ ὅμους, οὔτι ἀκρόασις.

— Δψάου ζαγαρουλόγοι.

Τσιμουδιὰ οὑ λόχους.

Ἄ οὐρὲ κὶ νὰ τοὺν γλιέπατι τότινις θὰ σᾶς πάγινι τσιριπιτό.

Ἰγούρλουσι τὰ μάτια τ' κὶ χουρουπήδαγι λιὲς κ' ἦτανι Καριόβαλους.

Κι' οὕλου ἰφώναζι.

— Ἰπιλουχία δψάου.

Θηρίου ἦτανι στοὺν πόλμου οὐρέ, πρώτους χυνώτανι στ' φουτιά. Μουναχὰ ποὺ τράβαγι βαρέλια οὐλόκληρα.

Ἴετσ οὐρὲ ἰφώναζι ἰκείνου τοὺ βράδ' ὡς τὰ μισάνυχτα. Στρίγγλιασι. Ξιλαρυγγιάστικι. Τοῦ βγῆκι οὑ πίθους. Κὶ—ἄϊ μανούλα μ' τὶ μὶ γένναγις — κατὰ τὰ μισάνυχτα βγάζ' κάτ' στιναγμοὺς κὶ κάτ' ξιφουνητὰ Θιούλη μ'. Ἰγὼ ἰτρόμαξα.

— Χατζαρουκουμένι τ' λιέου, ἰλύσσαξι.

— Ἄϊ.

— Ἄϊ κ' πῶς ριχάζ'.

— Στέγνουσι οὑ μαύρους στέγνουσι.

Τν' ἴδια στιγμὴ βγῆκι ὄξου κι' οὑ ἰπιλουχίας. Πέρασι ἀπ' τὴ σκηνὴ κὶ μᾶς πῆρι.

— Τριχάτι οὐρέ....

— Τὶ εἶνι κὺρ ιπιλουχία.

— Πάει οὑ λουχαὸς σφουντύλιασι.

— Τι ἰέπαθι οὐρὲ οὑ μαύρους;

— Τοῦ λύθηκι οὑ ἀφαλός.

— Δόξα Πατρί.

— Τριχάτι γλήγουρις ζούδια.

— Κύριγι τοὺν Δυναμιουν.

Κὶ τρέχουμι κὶ πτᾶμι οὐρὲ πιδὶ κὶ φτάνουμι στ' σκηνή Κὶ γλιέπουμι τοὺν λουχαὸ ἰὲν ἰκτάσει κείμινουν κὶ γουργουρίζουνια.

— Χατζαρουκουμένι, λιέου ψόφησι.

— Σκασμός, λιέει οὑ ἰπιλουχίας κι' ἄρχιψ' νὰ τ' τρίβ' τοὺ μιγάλου νεύρου.

Γουρλίζ' οὑ λουχαὸς κὶ ξαναγουρλίζ'. Ποῦ νὰ στιριώσ' ὅμους οὑ ἀφαλός τ'.

Βγαίνου ἰγὼ ἀπ' ὄξου ἀπ' τὴ σκηνὴ κι' ἀρχίζου τσ' φνές:

— Στὰ ὅπλα οὐρὲ στὰ ὅπλα.

— Στὰ ὅπλα κὶ χάνιτι οὑ κὺρ λουχαό;.

Κι' ἀμέσους οὐρὲ πιδί, αὐθουρεὶ κὶ παραχρῆμα πιτάγουντι οὗλοι ἀπάν' κὶ τρέχουνι νὰ δοῦνι τί γένιτι. Γιόμισι γύρου γιόμισι ἀποὺ ιὐζώνς.

Κὶ ῥουτουλουγᾶνι οὗλοι κὶ λιέν:

— Τὶ εἶνι οὐρὲ Μήτρου.

— Ζουῆς ἢ λόγους.

— Τι εἶνι οὐρὲ ἀπόθανι κανείς;

— Ζουὴ στὰ κατσικουμουλαρέλια σας.

— Μίλα οὐρέ.

— Ἰουνία σας ἡ μνήμ'.

— Οὐρὲ ζαγάρ' μᾶς ἰέσκασις.

— Γαίαν ἰλαφράν.

— Ποίους ἀπόθανι οὐρέ; Μίλα ζουντόβουλου.

— Πάει οὑ λουχαός.

— Μανούλα μ'. Ψόφησι οὐρέ.

— Ἄκα.

— Ἀμ' δά;

— Λύθηκι οὑ ἀφαλός τ'.

— Νὰ τοῦ τοὺν δέσουμι.

Κὶ μπαίνουνι οὗλοι μέσα οὐρὲ κι' ἀρχίζουνι τοὺ τρίψι, τρίψι.

Οὑ λουχαὸς κὶ τὰ μάτια τσ'. Τοὺ θηρίουν τοὺ ἀνήμιρουν. Οὑ λίοντας, οὑ δράκουντας.

Κὶ σιγούλια, σιγούλια οὐρὲ καψόπιδα, ἀπ' τοὺ τρίψιμου συνέρχιτι οὑ λουχαός. Χουρουπδᾶνι οἱ στρατιγιῶτις. Ξιφουνίζουνι κὶ λιέν:

— Ἰγλύτουσι οὐρέ.

— Χιλάκι ἔγινι.

— Ζήτου οὐρὲ τ' λουχαοῦ.

— Ζήτου τ'.

Κὶ νὰ σὶ λίγου πηδάει ἀπάν' οὑ λουχαός, καλά, χαρὰ Θιοῦ. Πηδάει κὶ ξιφουνίζ'.

— Τὶ πδάτι σὰ κατσίκια οὐρέ;

— Ἰπὶ τοὺ χαρμόσυνου γιγουνὸς κὺρ λουχαέ.

— Ποίουν; Ἔπισι τοὺ Μπζάνι:

— Ἄκα.

— Ἀμ' τότινις;

— Διγιότι κὺρ λουχαέ, δέθηκι τόσουν ἰπιδιξίους ἡ ἀφαλός σας.

— Μάρσ οὐρέ.

Μάρσ. Κὶ φεύγουμι γιὰ ὕπνου οὐρὲ πιδὶ δουξάζουντις τοὺν Κύριου διότι ἔσουσι τοὺν λουχαὸν ἀποὺ ἀφαλουκοιψίματου:.

Σᾶς γλυκουασμάζουμι

Οὑ Μητρούσης

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

— ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

— ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

— Ο Α'Ι' ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΚΑΙ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΥΣ ΓΑΜΒΡΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἀρκετὰ περίεργο καὶ ἀρκετὰ ποιητικὸ εἶναι τὸ ἔθιμο τοῦ δωδεκαημέρου εἰς τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Πρὶν ἔλθουν στὸ χωριὸ οἱ Καλλικάτζαροι, πιστεύουν πῶς τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος στέκονται στὸ ποτάμι νὰ πλύνουν τὰ ῥοῦχα τους, νὰ λουσθοῦν, νὰ παστρευτοῦν, νὰ ὡμορφίνουν γιὰ νὰ φανερωθοῦν στὴ χώρα τὸ δωδεκαήμερο.

⁂

Οἱ γρηαῖς ποῦ πηγαίνουν ἀπ' τὴ πρώτη αὐγὴ νὰ μαζέψουν χορτάρια ἔξω στὸ βουνό, τοὺς βλέπουν στὸ ποτάμι νὰ ἑτοιμάζουν τὰ ῥοῦχα τους καὶ νὰ πηδοῦν νὰ κρυφτοῦν στὴς ῥίζαις τῆς συκιᾶς καὶ στοῦ ποταμοῦ τὰ κοιλώματα, στὴς μάναις τοῦ νεροῦ πρὶν τοὺς πάρ' ἡ 'μέρα καὶ τὸ βράδυ ποῦ τὰ γεροντάκια μὲ τὰ γαϊδουράκια τους φορτωμένα ξύλα ποῦ περνοῦν μιὰ ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου τοὺς βλέπουν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν γύρω στοῦ νεροῦ τὴ μάνα, στὸ ποτάμι νὰ λούζωνται καὶ νὰ καθαρίζωνται ἀκόμα!....

⁂

Τὰ κορίτσια πρέπει νἄχουν τελειώση τὰ Χριστούγεννα τὸ ἐργόχειρό τους, γιατὶ ἂν τὄβρῃ ὁ Καλλικάντζαρος ἀτέλειωτο θὰ τὸ βρέξῃ καὶ τότε θἆναι κακορίζικο. Ἡ γρηοῦλες βιάζονται τὴς παραμοναῖς νὰ τελειώσουν τὸ πανὶ ποῦ ἔχουν στὴ κρεββατὴ (ἐργαλειὸ) γιατὶ θἄρθῃ νὰ ὑφάνῃ ὁ τρισκατάρατος Καλλικάντζαρος καὶ θὰ τὸ κόψῃ κλωσταῖς-κλωσταῖς.

⁂

Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων πηδοῦν καὶ χορεύουν μέσα σὲ ὅλες τὴς αὐλαῖς τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ μεσάνυχτα πηδοῦν ἐπάνω στὸ δένδρο τῆς αὐλῆς ἀπὸ 'κεῖ στα κεραμίδια καὶ ἔπειτα στὸ μπούσουλα (καπνοδόχη) κατεβαίνουν μέσα στὸ τζάκι καὶ ἂν ὁ δαυλὸς ὁ κόκκινος, τὸ χονδρὸ κουτσοῦρι ποῦ καίει ὅλη τὴ νύχτα βρεθῇ τὸ πρωΐ σβυσμένο μαῦρο, θὰ πῇ πῶς τὸ ἔβρεξε καὶ τὄσβυσε ὁ τρισκατάρατος, καὶ θὰ φέρῃ γουρσουζιὰ ποῦ νὰ πάῃ στὴ καῤῥα τοῦ Θεοῦ «στὰ Σόδομα καὶ στα Γόμορα».

⁂

Ὁ Ἅϊ-Βασίλης τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι (εἰκονοστάσιον) μέσα στὸ σπίτι ποῦ πρέπει νὰ τὸ εὐλογήσῃ, γιὰ νἆναι ὅλο τὸ χρόνο εὐτυχισμένο. Γι' αὐτὸ ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ ἔχει κάτω ἀπ' τὸ «εἰκονοστάσι» στρωμένο τραπέζι γεμᾶτο γλυκά, φοινίκια σαραγλὶ (δίπλαις), σαμουσάδες (εἶδος μπακλαβᾶ), τρία μικρὰ βασιλοπητάκια μὲ τὸ σχῆμα τοῦ Ἅϊ-Βασίλη ἐπάνω στὴ βασιλόπητα τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὴν εὐλογήσῃ, φροῦτα, καρύδια, κάστανα, μῆλα, πορτοκάλλια, δαμάσκηνα, φουντούκια, λεπλεποῦδες, σικερλουκούμια, ῥόδια μπόλικα, καὶ ὁ Ἅϊ-Βασίλης θα καθίσῃ να φάῃ ἀπ' ὅλα, νὰ πιῇ ἕνα ποτηράκι μαστίχα ἀπ' τὴ καράφα ποὖναι γεμάτη στὸ τραπέζι, καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὸ σπίτι νἆναι «τὰ πάντα μπόλικα, τὰ πάντα μπιρκέτια». Ὅσο πειὸ πολλὰ γλυκὰ βρῇ τόσο περισσότεραις εὐχαῖς θα δώσῃ· γι' αὐτὸ πάντα οἱ νοικοκυραῖοι φροντίζουν νὰ τοῦ ἔχουν τὸ τραπέζι του πλούσιο καὶ γεμᾶτο. Συνήθως Ἅϊ-Βασίλης γίνεται ὁ παππᾶς ἂν ἀγαπᾷ τὰ γλυκὰ ἢ τὸ ἐξυπνότερο παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ σηκώνεται τὴ νύχτα καὶ τὸ χαιρετᾷ μὲ τ χαρὰ τὸ τραπέζι μὲ τὰ γλυκά.

⁂

Τὸ πρωῒ τῆς πρωτοχρονιᾶς, ὁ πατέρας τῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποῖος εἶνε στύλος τοῦ σπιτιοῦ, ἀφοῦ ντυθῇ καὶ λουστραρισθῇ στὴν ἐντέλεια, θὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία καὶ θα πάρῃ ἕνα ῥοΐδο μαζί του να τὸ λειτουργήσῃ. Ὅταν γυρίσῃ στὸ σπίτι, θὰ τὸ ρίξῃ κάτω να τὸ σπάσῃ πίσω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα. Ἡ ῥόγαις τοῦ ῥοδιοῦ θὰ σκορπισθοῦν καὶ ἂν γεμίσουν πολὺ μέρος τῆς αὐλῆς ἡ κόκκινες ῥόγαις θἆναι τὸ σπιτικὸ εὐτυχισμένο· ἀλλὰ ἡ ῥόγαις σκορποῦν πάντα μακρυὰ καὶ ἔτσι φέρουν πάντα εὐτυχία. Στὸ σπίτι ποῦ δὲν ὑπάρχει ἄνδρας να σπάσῃ τὸ ῥόδι ἔρχεται καὶ τὸ σπᾷ ὁ παππᾶς.

⁂

Τὴν ἡμέρα ποῦ κάνουν τὰ γλυκὰ τὰ κορίτσια μαζεύουν τὴ ζύμη ἀπ' τὴ σκάφη καὶ κάνουν ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἅη-Βασίλη, ἀπάνου ἀπὸ κάτι ἐπίτηδες ξύλινα σφραγιδάκια τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ποῦ ἔχουν σκαλιστὸν τὸν Ἅη-Βασίλη, τὸ ψήνουν στὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ καὶ ἅμα φουσκώσῃ πολύ, ἡ κοπέλλα ἐκείνη εἶνε κισμετλίδισα (τυχερὴ) θὰ παντρευτῇ μέσα στὸ χρόνο.

⁂

Τὴ νύχτα τῆς πρωτοχρονιᾶς αὐτὸ τὸ Βασιλοπητάκι ἡ κοπέλλες τῆς παντρειᾶς τὸ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, σταυρώνουν τὸ προσκέφαλό τους καὶ λένε τὸ ἑξῆς τραγουδάκι:

Ἅη-Βασίλη μου Καλέ, Μεγάλε καὶ θαυματουργέ,
το σιρωσιμο εἶν' μαλακό, ξεστὸ τὸ σκέπασμα μου
μὰ γὼ ἡ νεχὰ εἶμ' ἀνάποδη
σὲ στέλνω νὰ γυρίσῃς, χώραις πελάγη καὶ χωριὰ
νὰ βρῇς τὸ νειὸ ποῦ μὲ πονεῖ ποῦ λαχταρᾷ γιὰ μένα
καὶ φερέ μου τον σιγανὰ μέσ' σὲ χρυσαῖς βαρκοῦλες
κι' ἄϊντε ποῦ σ' ἀπανιέχουνε καὶ ἄλλαις κοπελοῦδες.

Ἔπειτα κοιμᾶται ἥσυχη καὶ ἂν δὲν ἰδῇ στὸν ὕπνο τὸν ἴδιον ποῦ ἔχει στὸ νοῦ της, τότε θὰ πάρῃ ἕνα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα ἐκείνου ποῦ ἔτυχε νὰ ἰδῇ στὸ ὄνειρό της.

Η ΓΑΤΟΥΛΑ

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σήμερα ἁγιάζουν τὰ νερὰ εἰς τὰ ἐξαγνισμένα καὶ καθηγιασμένα δι' ἑλληνικοῦ αἵματος χώματα τῆς χθὲς ἀκόμη ἀλυτρώτου πατρίδος. Εἰς τὰ Τουρκοκρατημένα μέρη ἁγιάζονται τὰ ὕδατα ὅπως καὶ εἰς τὴν ἐλευθέραν πατρίδα. Μόνον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην οἱ ἑβραῖοι εἶχον χαλάσει κόσμον διὰ νὰ ἐμποδίσουν τῶν ὑδάτων τὸν ἁγιασμὸν καὶ ἔτσι ὁ σταυρὸς δὲν ἐβαπτίζετο εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖ παρ' ὅλας τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπέρασαν χρόνια ἀρκετὰ καὶ μιὰ ἡμέρα ἡ θάλλασσα ἐκεῖ εἶδε τὴν γαλανὴν σημαίαν νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τῆς θρυλικῆς πατρίδος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Πέρυσι μὲ τελετὴν μεγάλην, μὲ ἐπισημότητα, ἐρρίφθη διὰ πρώτην φορὰν ὁ σταυρὸς στὴν θάλασσαν ἐκεῖ καὶ ναῦται τοῦ «Κανάρη» καταδύσαντες, τὸν ἀνέσυρον ὁλόχρυσον καὶ ἀπαστράπτοντα, στάζοντα ἀδαμαντίνους σταγόνας!...

Ἔσκασαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἐπλάνταξαν.

Σαράντα ἡμέρες ἔκαμαν νὰ φᾶνε ψάρια τῆς θαλάσσης. Δὲν τὰ ἐγγίζουν εἰς τὸ στόμα τους γιατὶ ἐλέρεξ ὁ σταυρὸς στὰ γαλανὰ νερὰ καὶ ἡγιάσθησαν τὰ πάντα!...

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Χειμῶνας τώρα καὶ ἡ νύχτες μακρυές. Ἡ οἰκογένεια μαζευμένη στὸ τραπέζι, μετὰ τὸ φαγητό, κάθεται, μέσα στὴ γλυκειὰ θαλπωρὴ τῆς φωτιᾶς, μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ περάσῃ τὴν ὥραν. Ὅλα τὰ θέματα τῆς ἡμέρας ἐξηντλήθησαν καὶ μιὰ ἀνία ἀρχίζει μικροὺς καὶ μεγάλους νὰ βαρύνῃ.

Την ἀνίαν αὐτὴν θέλει νὰ σκοτώσῃ ἡ «Χαρά». Χαρὰ αὐτὴ κάθε σπιτιοῦ, κάθε ψυχῆς καὶ κάθε πνεύματος, δὲν ἦτο δυνατόν, παρὰ σὲ κάθε οἰκογένειαν ποῦ θὰ ἔμπαινε, νὰ σκορπίσῃ εὐφροσύνην. Καὶ γιὰ τοῦτο σᾶς χαρίζει τὸ «Νυχτέρι».

Μιὰ σελίδα ἀφιερωμένη ἀκριβῶς, στὴς ἀτέλειωτες τοῦτες νύχτες τοῦ χειμῶνα, μὲ παιχνιδάκια. Χίλια δυὸ μαγικὰ καὶ ἔξυπνα, γιὰ νὰ περνᾶτε τὴς βραδυές σας.

Ἡ μονοκονδυλιά

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰγράψῃ μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ τὸ κάτωθι σχῆμα; Προσέξατε νὰ μὴν περάσῃ δυὸ φορὲς τὸ μολύβι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς.

Τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ ἡ δεκάρα

Θέτετε ἐπὶ τοῦ δείκτου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἣν κρατεῖτε κάθετον ἓν ἐπισκεπτήριον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἓν δεκάλεπτον καὶ προτείνετε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ ἀφαιρέσητε τὸ ἐπισκεπτήριον χωρὶς νὰ ἐγγίσητε τὸ νόμισμα. Πρὸς τοῦτο διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς δίδετε μίαν μυτιὰν δυνατὴν εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον ἐκτινάσσεται μακράν, ἀφίνον τὸ νόμισμα ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ δακτύλου. Χρειάζεται προσοχὴ ὥστε ἡ μυτιὰ νὰ δοθῇ ὅλως ὁριζοντίως πρὸς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὡς δεικνύει τοῦτο ἡ εἰκών.

Τὸ νόμισμα ποῦ πετᾶ

Λάβετε μικρὸν ποτήριον σχήματος κωνοειδοῦς, τοῦ ὁποίου ἡ διάμετρος τοῦ στομίου νὰ εἶνε ὀλίγον τι μεγαλειτέρα τοῦ μεγέθους ἑνὸς

πεντοφράγκου· θέσατε εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου ἓν ἀργυροῦν ἡμίφραγκον, ὑπεράνω δὲ τὸ πεντόφραγκον τὸ ὁποῖον θὰ καταβῇ ὀλίγον μόνον κατωτέρω τοῦ χείλους τοῦ ποτηρίου καὶ θὰ σταθῇ ὁριζοντίως ἐν εἴδει καλύμματος. Τώρα ἀναγγείλατε εἰς τοὺς παρακαθημένους ὅτι χωρὶς νὰ ἐγγίσητε οὔτε τὸ ποτήριον οὔτε τὸ πεντόφραγκον θέλετε ἐξαγάγει ἐξ αὐτοῦ τὸ ἡμίφραγκον. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ φυσήσετε δυνατὰ πρὸς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ πεντοφράγκου· τοῦτο θὰ περιστραφῇ περὶ τὴν διάμετρόν του λαμβάνον θέσιν κάθετον, ταὐτοχρόνως δὲ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ φυσήματος συμπιεσθεὶς ὑπὸ τὸ ἡμίφραγκον θὰ ἐκδιώξῃ αὐτὸ ἐκ τοῦ ποτηρίου, τὸ δὲ πεντόφραγκον θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ὁριζόντιον θέσιν του.

Τὸ παιγνίδι τῶν σπίρτων

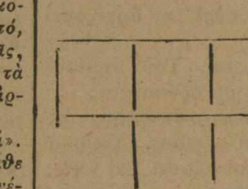

Σχηματίσατε μὲ τὰ σπίρτα αὐτὰ τὰ κάτωθι πέντε τετράγωνα. Ὡραῖα!...

Τώρα ποιὸς μπορεῖ ν' ἀφαιρέσῃ τρία μοναχὰ σπίρτα καὶ νὰ μείνουν μόνον τρία τετράγωνα;

Ἡ ξενοδόχος καὶ οἱ 3 ξένοι αὐτῆς

Ἐξάγομεν ἐκ τῆς δεσμίδος τοὺς 3 φάντας καὶ μίαν δάμαν. Εἶτα ἀρχίζομεν: Τρεῖς ξένοι εἰσῆλθον εἰς ἓν ξενοδοχεῖον, (ἐπὶ τῆς δέσμης θέτομεν κατὰ σειρὰν τοὺς 3 φάντας). Ἀφοῦ δ' ἔφαγον καὶ ἔπιον ἐσκέπτοντο νὰ δραπετεύσωσι καθ' ἣν ὥραν ἡ ξενοδόχος ἔγραφε τὸν λογαριασμόν των. Θέτομεν λοιπὸν τὸν ἕνα κάτωθεν τῆς δέσμης, τὸν ἄλλον εἰς τὸ μέσον, τὸν δὲ τρίτον ἀφίνομεν εἰς τὴν θέσιν του, διότι ἡ πονηρὰ ξενοδόχος ἐννήσασα τὸν σκοπόν των, ἔτρεξεν ἀμέσως, ἔκλεισε τὰς θύρας, καὶ συνέλαβεν αὐτοὺς ἐπ' αὐτοφώρῳ. Θέτομεν λοιπὸν τὴν ξενοδόχον (τὴν δάμαν) ἐπὶ τῆς δέσμης ἄνωθεν τοῦ φάντε, κόπτομεν, καὶ ἡ ξενοδόχος εὑρίσκεται μὲ τοὺς 3 δραπέτας.

Τὸ παιγνίδιον προκαλεῖ ἔκπληξιν. Κατορθοῦται δὲ εὐκολώτατα οὕτω: Πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν, θέτομεν ἐπὶ τῆς δέσης καὶ τὸν τέταρτον φάντεν, ὅταν δὲ κόψωμεν, ἑνοῦται καὶ ὁ κάτωθεν, καὶ οὕτως ἔχομεν πάλιν τρεῖς καὶ τὴν ξενοδόχον ὁμοῦ.

Τὸ γεῦμα τοῦ Ἁγίου Πέτρου

(Παίζεται μὲ ὁσαδήποτε χαρτία.)

Κάθε παίκτης θέτει εἰς τὸ πιάτο ἴσον ποσὸν χρημάτων.

Εἷς ἐξ ὅλων μοιράζει ἀνὰ ἓν χαρτὶ εἰς πάντας.

Κατόπιν ἓν χαρτὶ ἐξάγεται φανερὸν εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης.

Οἱ παῖκται οἱ ἔχοντες ὅμοιον πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μοιράζονται τὰ χρήματα τοῦ πιάτου.

Ἐὰν τὸ διανεμητέον ποσὸν δὲν μοιράζεται ἀκριβῶς εἰς τοὺς κερδίζοντας ἀλλὰ μένει κάτι ὑπόλοιπον, τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο ἀφίνεται εἰς τὸ πιάτο διὰ τὸ ἑπόμενον παιγνίδι.

Ἂν κανεὶς τῶν παικτῶν δὲν ἔχῃ ὅμοιον χαρτὶ πρὸς τὸ τῆς τραπέζης, τὸ παιγνίδι ματαιοῦται, καὶ ξαναρχίζει ἄλλο· ἕκαστος δὲ παίκτης θέτει νέον ποσὸν εἰς τὸ πιάτο.

Τὸ τρύπημα τῶν αὐτιῶν

(Διὰ τὰ παιδιά)

Συμβουλεύομεν τοὺς γονεῖς νὰ μὴ σπεύδωσι προώρως εἰς ἱκανοποίησιν τῆς φιλαρεσκείας τῶν μικρῶν των θυγατέρων τρυπῶντες τὰ αὐτιά των εἰς πολὺ τρυφερὰν ἡλικίαν διὰ νὰ κρεμάσουν σκουλαρίκια. Εὐτυχῶς ὅλον ἐν τὸ ἔθιμον αὐτό, τὸ ὑπενθυμίζον τὰς Ἀφρικανίδας μὲ τὰς τρυπημένας ῥῖνας καὶ τὰς Μαλαισίας μὲ τὰ τρυπημένα χείλη, τείνει νὰ καταργηθῇ εἰς τὰς μορφωμένας τάξεις τῶν πόλεων, διότι κατενόησεν ἐπιτέλους ἡ σύγχρονος αἰσθητικὴ ὅτι κανεὶς ἀδάμας ἢ μαργαρίτης δὲν δύναται νὰ ἐξωραΐσῃ περισσότερον ἕνα ῥοδαλὸν λοβὸν ὡραίου ὠτός.

Τοὐλάχιστον ἂς περιμένῃ ἡ κόρη νὰ γείνῃ 14 ἢ 15 ἐτῶν καὶ τότε ἂς ἀποφασίσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν καλλωπιστικὴν ἐγχείρησιν. Εἰς κορασίδας τῶν ὁποίων ἐτρυπήθησαν ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας τὰ ὦτα, βλέπει τις συνειθέστατα τὸ ἄχαρι θέαμα λοβῶν ἐσχισμένων καὶ παραμορφωθέντων ἀπὸ τὸ βάρος ἢ τὴν κακὴν κατασκευὴν τῶν ἐνωτίων καὶ τότε ἀντὶ τοῦ ἐπιζητηθέντος καλλυντικοῦ σκοποῦ ἀπομένει μία ἀδιόρθωτος ἀσχημία. Ἐὰν μάλιστα τὸ παιδίον εἶνε λυμφατικῆς καὶ πρὸ πάντων χοιραδικῆς κράσεως, τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ ἐγκαταληφθῇ ὁριστικῶς πᾶσα τοιαύτη σκέψις, διότι ἀσφαλῶς θὰ καταστραφῇ ὁ λοβὸς τοῦ ὠτὸς ἢ θὰ παραμορφωθῇ οἰκτρῶς ἀπὸ χρονίας ἐξελκώσεις καὶ πυόρροιαν.

Τὸ τρύπημα δὲ τῶν αὐτιῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ὁ τυχὼν χρυσοχόος ἢ ὡρολογοποιὸς ὅπως συνήθως γίνεται, ἀλλ' ἰατρὸς γνωρίζων τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ προκαλέσῃ ἡ ἔλλειψις ἀσηπτικῶν προφυλάξεων ἔστω διὰ τὴν τόσον ἀσήμαντον ἐγχείρησιν. Ἐργαλεῖον ἀκάθαρτον δύναται διὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου τραύματος νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ κοράσιον πολλὰς καὶ διαφόρους μολύνσεις μᾶλλον ἢ ἧττον σοβαρὰς καὶ ἐνοχλητικάς.

Ὥστε τὸ φρονιμώτερον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἶνε νὰ λείπῃ ὅλως διόλου τὸ τρύπημα τῶν αὐτιῶν· καὶ ἐπὶ τέλους ἔχει μία κυρία, ἂν ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ στολίσῃ τ' αὐτιά της, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ νέου συστήματος ἐνώτια μετ' ἐλατηρίου, τὰ ὁποῖα στερεοῦνται εἰς τὸν λοβὸν διὰ πιέσεως χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ περασθοῦν ἀπὸ ὀπήν.

Τὰ ὡραῖα μάτια

Τὰ ὡραῖα μάτια δὲν εἶνε προϊὸν τέχνης, ἀλλὰ χάρισμα τῆς φύσεως. Τὸ μέγεθος, τὸ χρῶμα, τὸ σχῆμα, ἡ ἔκφρασίς των, ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἴσην σπουδαιότητα.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ φύσις μᾶς δώσῃ ὡραῖα μάτια, ἰδικόν μας ἔργον εἶνε νὰ τὰ διατηρήσωμεν ὡραῖα, ἐὰν δὲ πάλιν μᾶς ἐστέρησε τοῦ δώρου αὐτοῦ, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τὰ καταστήσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν εὐμορφότερα. Καθὼς δὲ δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, τὸ κάλλος καὶ ἐδῶ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑγιείας, ἡ ὑγιεία δὲ πάλιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις.

Ἅμα αἰσθανθῆτε κουρασμένα τὰ μάτια σας, ἀναπαυθῆτε· ἐξαπλωθῆτε ἐκδεδυμέναι εἰς τὴν κλίνην σας καὶ ἐπιθέσατε ἐπὶ τῶν βλεφάρων σας ἐπίθεμα (ἁπαλὸν πανίον λινὸν ἢ ταρλατὰν διπλωμένον εἰς πολλὰς δίπλας ἢ καὶ βάμβακα ὑδρόφιλον) βρεχόμενον εἰς θερμὸν ῥοδόσταγμα.

Διὰ νὰ περιποιῆσθε καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς σας, πρέπει νὰ τοὺς κάμνετε δύο λουτρὰ τὴν ἡμέραν, ἓν τὸ πρωὶ καὶ ἓν ἀφ' ἑσπέρας, μὲ ῥοδόσταγμα καθαρὸν ἐντὸς τοῦ εἰδικοῦ δι' ὀφθαλμόλουτρα ὑαλίνου δοχείου (œillère). Ἐπίσης ὡραῖον διὰ τὰ λουτρὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε καὶ τὸ ἀπόσταγμα ἢ ἔγχυμα ἀνθέων ἀκταίας (ζαμπούκο). Εἰς τὸ ὑγρὸν αὐτὸ δύνασθε νὰ προσθέσετε καὶ ὀλίγην διάλυσιν βορικοῦ ὀξέος.

Προσέχετε ἐπίσης, χάριν τοῦ κάλλους τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ εἴσθε ἐγκρατεῖς εἰς τὰ ποτά· ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη πρὸς τὸν οἶνον, καὶ ἐν ὥρᾳ γεύματος ἀκόμη, προκαλεῖ συμφόρησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στίζει μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς τὸ λευκόν των.

Τὸ ὑποκάμισσόν σας

Φορεῖτε πάντοτε ὑποκάμισσο βαμβακερό, ἀλλάσσετε αὐτὸ συχνὰ τοὐλάχιστον δυὸ ἢ τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα. Μὴ φορεῖται τὴν νύκτα τὸ ὑποκάμισον τῆς ἡμέρας διότι τοῦτο ἐκπέμπει τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν ὑγρασίαν τὴν ὁποίαν ἀπερρόφισεν. Μὴ κοιμᾶσθε ποτὲ ἄνευ ὑποκαμίσου. Ἀλλάσετε καθημερινῶς τὸ ὑποκάμισον εἰς τοὺς ἀρρώστους καὶ εἰς τὰς λεχούς. Μὴ φορεῖτε ποτὲ ὑποκάμισσον ὑγρόν. Θερμένετε πρῶτον τὸ ὑποκάμισσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐνδύσετε τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς βρέφους τοῦ ἀναρρωνύοντος ἀνδρός, τῆς ἀδυνάτου γυναικός. Διὰ τῆς ἁπλῆς ταύτης προφυλάξεως ἀποφεύγετε τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὴν νευραλγίαν.

Εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς

— Μὴν κάθεσαι αὐτοῦ γυναῖκα· αὐτοῦ εἶνε ρεῦμα· θὰ μοῦ κρυώσῃς.

Ὁ παριστάμενος ὑπηρέτης:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τὸ ρέμα εἶν' ἐκεῖ κάτω. Ἔπειτα τώρα δὲν ἔχει καθόλου νερό.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΥΕΛΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος

Ἀκουμπισμένος ἐδῶ γιὰ νὰ γράψω, κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῆς κληματαριᾶς ποῦ ἁπλώνει τὰ κλαδιά της κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, μοῦρχεται στὸ μυαλὸ τὸ ὅτι ἡ συμμετοχή μου εἰς τὰς καταπληκτικὰς περιπετείας τοῦ κ. Καβόρ, δὲν ἦτο παρὰ ἀποτέλεσμα ἑνὸς ἁπλουστάτου συμβάντος.

Ἀνακατεύθηκα εἰς ὅλα αὐτά, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον τὰς πλέον μικρὰς πιθανότητας περὶ ταξειδίων ἐξωφρενικῶν. Εἶχον ἔλθει στὴ Λύμπνη γιατὶ ἐφανταζόμην αὐτὴν ὡς τὸ πλέον εἰρηνικὸν μέρος τοῦ κόσμου.

— Ἐδῶ, τοὐλάχιστον, ἐσκέφθην, θὰ βρῶ τὴ γαλήνη ποῦ μοῦ εἶνε τόσο ἀναγκαία γιὰ νὰ ἐργασθῶ.

Δύναμαι ἴσως νὰ εἴπω ἐνταῦθα ὅτι τότε ἐκινδύνευα νὰ χάσω μεγάλα ποσὰ εἰς διαφόρους ἀποτυχούσας ἐπιχειρήσεις. Περιστοιχιζόμενος τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πλούτου, αἰσθάνομαι ἀπεριόριστον ἡδονὴν νὰ κάνω αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν.

Ἤμην νέος τότε—καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρονια εἶμαι ἀκόμη—ἀλλὰ ὅσα μοῦ συνέβησαν κατόπιν ἔσβυσαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου ὅ,τι νεανικὸν ὑπελείπετο. Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἀνάγκη νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν λόγων, οἵτινες μὲ μετέφερον στὴ Λύμπνη τῆς κομητείας τοῦ Κντέ. Εἶχα τελείως ἀποτύχει στὰς ἐμπορικάς μου συναλλαγὰς καὶ πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν ζημιῶν μου ἀπεφάσισα νὰ γράψω ἕνα θεατρικὸν ἔργον. Γι' αὐτὸ ἐπῆγα στὴ Λύμπνη, τὸ πιὸ ἥσυχο μέρος τοῦ κόσμου. Ἐνοίκιασα γιὰ τρία χρόνια ἕνα σπιτάκι ὅπου ἐτοποθέτησα τὰ πιὸ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησί μου. Ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, τὴν ὁποίαν περιέβρεχεν ἡ θάλασσα τῆς Μάγχης, ἡ δὲ ἄποψις ἐξετείνετο ὑπεράνω τῶν ἑλῶν τοῦ Ρόμνεϋ μέχρι τῆς θαλάσσης. Λόγῳ τοῦ βροχεροῦ καιροῦ τὸ χωριὸ ἦτο ἐντελῶς ἀπρόσιτον. Συνείθιζα νὰ περιφέρωμαι στὸ μικρὸ λόφο ὀνειροπολῶν καὶ θαυμάζων τὰ διάφορα γύρω τοπία.

Ὅταν πρωτοεῖδα τὸν κ. Καβὸρ ἐκαθήμην στὸ παράθυρό μου καὶ ἐθαύμαζα τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἦτο ἄνθρωπος κοντοῦ ἀναστήματος καὶ ἐνδεδυμένος πολὺ περίεργα.

Ἐνῷ περπατοῦσε ἔκανε πάντοτε μερικὰς παραδόξους χειρονομίας καὶ ἔστρεφε τὸ κεφάλι του ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαινε πάντα ἕνας συγκρατητὸς ψίθυρος.

Εἰς ἕνα ὡρισμένον σημεῖον σταματοῦσε πάντοτε, ἐκύτταζε τὸ ῥωλόγι του καὶ ἐξέφραζε κἄποια δυστροπία. Κατόπιν ἔκανε μιὰ συγχισμένη χειρονομία, ἄλλαζε ἀμέσως διεύθυνσιν καὶ ἔτρεχε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ταχύτητα.

Αὐτὸ ἐγίνετο τακτικὰ κάθε βράδυ καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα. Τῆς πρώταις ἡμέραις ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἐκίνησε τὴν ἀηδίαν, καὶ πολλὰ βράδυα τὸν καταράστηκα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιατὶ ἄρχισε νὰ γίνεται πρόσκομμα στὴν ἐργασίαν μου ἐπὶ τοῦ θεατρικοῦ ἔργου. Κατόπιν ὅμως ἡ ἀηδία μου αὐτὴ μετετράπη εἰς ἔκπληξιν καὶ περιέργειαν.

Τὴν δεκάτην τετάρτην ἑσπέραν δὲν ἠμπόρεσα πιὰ νὰ κρατηθῶ καὶ ἀμέσως, μόλις ἐφάνη, ἄνοιξα τὴ γυάλινη πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, ἐπέρασα τὴ βεράντα καὶ διηυθύνθην στὸ σημεῖον, ὅπου τακτικὰ σταματοῦσε.

Τοῦ ὡμίλησα ἀμέσως περὶ τῶν παροδόξων συνηθειῶν του καὶ περὶ τοῦ παραδοξοτέρου ἀκόμη ψιθυρίσματος ποῦ ἔβγαζεν ἀπὸ τὰ χείλη του, ἐνῷ περπατοῦσε.

Ἐκ πρώτης ὄψεως μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν δυστυχισμένου τρελλοῦ. Ὅταν ὅμως ἐπροχωρήσαμε στὴν συζήτησιν, εἶδα ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἐπιστημονικώτατα κατηρτισμένος. Ἡ μόνη του ἐνασχόλησις ἦτο ἡ φυσικὴ καὶ τὰ μαθηματικά. Ἡμέραν καὶ νύκτα δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐργάζηται, νὰ διαβάζῃ.

Μοῦ εἶπεν ὅτι γιὰ τὸν περίπατό του διέθετε μόνον μισὴ ὥρα. Ἐκ τῆς συνεχοῦς μελέτης καὶ τῆς πλήρους ἀφοσιώσεώς του εἰς τὴν φυσικήν, εἶχεν ἀποκτήσει τὸ ἐλάττωμα τῆς χειρονομίας καὶ τοῦ ψιθυρισμοῦ. Μοῦ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι μὲ ἀνησύχει, καὶ μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν θὰ μὲ ἠνώχλει πιά.

Ἔκανα κατόπιν τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἴδω. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ πρώτη μου συνομιλία μὲ τὸν ἄνθρωπον μοῦ ἄφηκε μίαν περιέργειαν γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ ἄτομον. Εἶχε κινήσει ἀμέσως τὴν συμπάθειάν μου.

Κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας ποῦ δὲν τὸν εἶδα δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἀποσπάσω καθόλου τὴν προσοχήν μου, ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν καὶ σχεδὸν μυστηριώδη ὕπαρξιν.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀσφαλῶς θὰ ἔκρυβε κἄποιο μυστικό, θὰ εἶχε κἄποιο μεγάλο ὀνειροπόλημα, θὰ ζοῦσε μὲ κἄποια τρομερὴ ἐλπίδα.

Στὸ πρόσωπό του ἦσαν χαραγμένοι οἱ μόχθοι τῆς ἐπιπόνου ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, τῶν αἰωνίων ἐρευνῶν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐσυζητήσαμε γιὰ διάφορα πράγματα τὰ ὁποῖα ἐδυνάμωσαν τὰς ὑπονοίας μου.

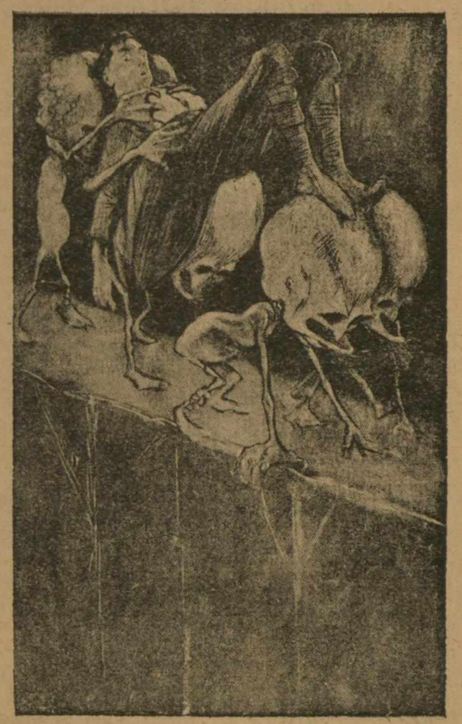

—... Ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνθρωποειδῆ τέρατα, μὲ τεράστια κεφάλια σὰν κρανία, μὲ ἁρπάσανε χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ μὲ πᾶνε!...

Μοῦ ὡμίλει πάντοτε γιὰ διάφορα περιεργότατα ἐπιστημονικὰ ζητήματα, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐννοοῦσα τίποτε.

Εἰς κάθε του ἐρώτησιν τοῦ ἔλεγα πάντοτε—μάλιστα! ἐξακολουθῆστε—καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους, γιὰ ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἐπὶ τῶν ἄστρων, τὰ ὁποῖα συνώψιζε σὲ μιὰ παράξενη καὶ μυστηριώδη φράσιν «ὁ ἀπώτερος κόσμος». Μὲ προσεκάλεσε νὰ ὑπάγω σπῆτι του, κἄτι θὰ μοῦλεγε. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἔζει ὁ Καβὸρ ἦτο χαρακτηριστικὸς μιᾶς φιλοσοφικῆς ἁπλότητος. Δὲν ἔπινε τίποτε ἄλλο παρὰ νερό.

Εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ τρομακτικὸ ὄνειρο περὶ ἑνὸς ταξειδίου εἰς τὸ διάστημα. Εἰς τὸ περίεργο σπῆτι του εἶχε τρεῖς βοηθούς, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μηχανήματος, ποῦ θὰ ἐχρησίμευε γιὰ τὸ χιμαιρικὸ ταξεῖδι.

Μοῦ ἀνεκοίνωσεν ἀμέσως τὰς σκέψεις καὶ τὰ ὄνειρά του. Μοῦ μιλοῦσε μὲ μεγάλο πάθος γιὰ τὸ ἐξωφρενικὸ καὶ ἐπικίνδυνο ταξεῖδι. Τέλος μὲ προσεκάλεσε νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος.

Τόσον οἱ λόγοι τοῦ Καβὸρ μὲ εἶχον ἐνθουσιάσει, ὥστε παρήτησα σχεδὸν τελείως τὴν κατοικίαν μου. Ἡμέραν καὶ νύκτα εὑρισκόμην στὸ σπῆτι τοῦ Καβόρ, ἐργαζόμενος καὶ ἐγὼ διὰ τὴν τελείωσιν τῆς μηχανῆς, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεχειροῦμεν τὸ τρομακτικὸ ταξεῖδι.

Εἴμεθα ἐγὼ καὶ ὁ Καβὸρ τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαράν μας. Ὠνειροπολοῦσαμε τοὺς οὐρανίους κόσμους, τὰ θεάματα ποῦ θὰ ἐβλέπαμε τὰ σκότη καὶ τὰ ἐρέβη ποῦ θὰ διεσχίζαμε, τοὺς κινδύνους ποῦ θὰ ἐδοκιμάζαμε καὶ ᾐσθανόμεθα ῥίγη χαρᾶς νὰ διατρέχουν ὁλόκληρον τὴν ψυχήν μας.

Ἡ ἐργασία ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἐξηκολούθει πάντοτε ἀπροσκόπτως καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν. Τῆς ἐδόσαμεν τὸ ὄνομα «Καβορίτα» ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπινοητοῦ.

Μιὰ ἡμέρα μοῦ εἶπεν ὁ Καβόρ:

— Δὲν θὰ περιορισθοῦμε μονάχα στὸ ταξεῖδι στὸ φεγγάρι.

— Λέτε;

— Βέβαια. Ὑπάρχει ὁ Ἄρης... Ἔχει ἀτμόσφαιραν καθαρωτάτην, νέους καὶ θαυμασίους τόπους... Θὰ ἦταν εὐχάριστο νὰ πηγαίναμε ἐκεῖ.

— Ὑπάρχει ἀέρας στὸν Ἄρη;

— Βεβαίως. Ὁ Ἄρης ἄλλως τε εἶνε τὸ ἄστρο ποῦ βρίσκεται πιὸ πλησιέστερα στὸν ἥλιο.

Περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἡ Καβορίτα ἦτο σχεδὸν τελειωμένη.

Αἱ ἀπέραντοι φυσικαὶ γνώσεις τοῦ Καβὸρ συνετέλεσαν, ὥστε αὐτὴ νὰ γίνῃ μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς ἀσφαλείας.

Ἐν τούτοις παρ' ὅλους τοὺς ἐνθουσιασμούς μου τῆς πρώτης στιγμῆς τώρα, ὁπότε ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσωμε τὸ ἐκκεντρικὸν καὶ περιπετειῶδες ταξεῖδι, ἄρχισα νὰ τρομάζω. Ὁ τρόμος μου ἐπὶ τῇ ἀναπαραστάσει τῶν κινδύνων ποῦ ἐπρόκειτο νὰ συναντήσωμεν ἦτο πλήρως δεδικαιολογημένος.

Μιὰ ἡμέρα εἶπα στὸν Καβόρ:

— Ἀλλά, πέστε μου, ἐν συντόμῳ, Καβόρ, γιατὶ νὰ κάνουμε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα;

Ἐχαμογέλασε.

— Τί ἐλπίζετε, ἐπανέλαβα, ἀπὸ τὴ σελήνη; Ἐπίστευα ὅτι ἡ σελήνη εἶνε ἕνας κόσμος νεκρός.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ, ὅλοι οἱ μέλλοντες κίνδυνοι παρουσιάζοντο στὴ φαντασία μου μὲ τὴν πιὸ ἀπαισία ὄψι τους.

Οὐδέποτε εἶχα κάνει τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν κινδύνων αὐτῶν.

Ἤμουν σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξυπνάει ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα ὄνειρα γιὰ νὰ βρεθῇ μπροστὰ στὴν πιὸ τρομερὴ πραγματικότητα. Ἄφησα τὸ κρεββάτι μου καὶ ἄρχισα νὰ περιπατῶ. Ἐκάθισα στὸ παράθυρό μου καὶ ἐβύθισα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ ἄπειρον. Μὲ κατέλαβεν ἴλιγγος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀδιαπεράστου σκότους, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπεχειροῦμεν τὴν διάβασιν.

Μὲ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐδήλωσα εἰς τὸν Καβὸρ ὅτι δὲν θὰ ἀναχωροῦσα μαζί του.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλα, τοῦ εἶπα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάνω, εἶνε μιὰ τρέλλα καὶ τίποτε περισσότερο!

Τέλος ἀφοῦ ὁ Καβὸρ ἐξήντλησεν ὅλην τὴν εὐφράδειαν περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ταξειδίου μας, ἐπείσθην νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ὅταν ἡ μηχανὴ ἦτο ἐντελῶς ἕτοιμος, ἄκουσα τὸν Καβὸρ τρελλὸν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν νὰ μοῦ φωνάξῃ:

— Ἐμπρὸς λοιπόν! εἰσέλθετε νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀμέσως τὸ θαυμάσιον καὶ περιπετειῶδες ταξεῖδί μας γιὰ τὸ ἄπειρο, γιὰ τὸν Ἄρη, γιὰ τὸ φεγγάρι.

— Πῶς θὰ πᾶμε;

— Ἐλᾶτε ἐδῶ, ἔχω ἐγὼ τὸ μυστικό!...

(Ἀκολουθεῖ)

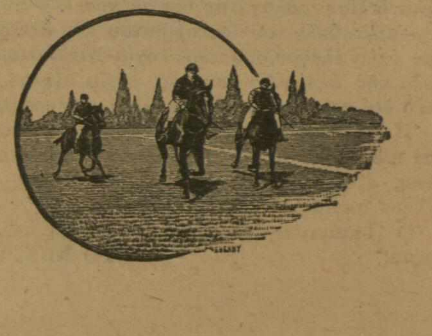

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΠΑΠΑΜΑΛΑΓΑΝΑΣ

Τρεχάματα δεξιά κι'άριστερά γαυγίσματα σκυλλιῶν προκοτά τσαρούχια κροτοῦντα ἐπάνω εἰς τὰ καλντερήμια, κλαγγαὶ σπαθιῶν καὶ βρόντοι ἀκινηρίδων ἀνήγγειλον τὴν ἀφιξιν τοῦ ἀποσπάσματος εἰς τὸ χωριό. Τ' ἀπόσπασμα διηύθυνεν ὁ λοχαγός, ὁ καπετὰν Τρομπέτας, φόβος καὶ τρόμος τῆς περιφερείας γιὰ πολλὰ ἄλλα,ἀλλὰ καὶ διότι μιὰ φορὰ οἱ πονηροὶ χωριάτες τὸν προσέβαλλαν ὅτιν τοὺς ἔλεγε «πῶς θὰ κάνῃ καὶ θὰ δείξῃ στὸ χωριό!».

—Τί λὲς καπιτάνιο ! 'Ημᾶς δὲν μᾶς τὰ εἶπ' αὐτὰ ἐκεῖνος ποῦ ἔχει πλάκα ἐδῶ πέρα τὰ γα-

Τὸ ἀπόσπασμα ἐφθασεν.

λόνια (καὶ ἔδειχναν τὸν πῆχυν τῆς χειρός των ὑπονοοῦντες τὸν...ἐπιλοχίαν) καὶ θὰ μᾶς τὰ πῇ; ἐσύ !. .

'Ο λοχαγός, τότε δὲν μίλησε, γιατὶ δὲν εἶχε λόγο γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ. Τώρα ὅμως ποῦ εἶχον «πολλὰ εἰς τὴν καμπούρά τους» θὰ τοὺς ἔβγαζε τὴν προσβολὴ ἀπὸ τὴ μύτη!..

-※-

'Ηταν πρωῒ ἀκόμα Κυριακή, καὶ οἱ χωριάτες μόλις ἀκοῦσαν τὸ ἀπόσπασμα ἔσπευσαν ὅλοι στὴν ἐκκλησι ι γιὰ νἀμὴ βρεθῇ ἕξω κανείς, καὶ ἀγγαρευθῇ νὰ τοὺς πάρῃ στὸ σπίτι του !

'Ο Καπετὰν Τρομπέτας σᾶν δὲν εἶδε ἄνδρα στὸ χωριὸ ἐτήγε καὶ αὐτὸς στὴν ἐκκλησία, φωνάξας καὶ τοὺς ἄνδρας του νἀρθοῦν κι' αὐτοὶ κεῖ πέρα :

"Αϊντε οὖρὲ ν' ἀνάψουμε κάνα κηρί !

-※-

Μέσα στὸν ναὸν ὁ Παπαμαλαγάνας ἐλειτούργει ! Τετραπέρατος παππᾶς, σωστὸς παππᾶς εἰς τὸ χωριὸ ἐκεῖνο τῶν εὐρυῶν καὶ εἰρώνων χωρικῶν.Μόλις εἶδε τὸν λοχαγὸν ἔλουσε βροντοχυπῶντα τὸ σπαθί του καὶ σοΐγγοντα τὸ μουστάκι του, ἠννόησε ὅτι πολλὰ κακὰ τὸ ποίμνιόν του περιέμενε.

'Ο Παπαμαλαγάνας

'Η λειτουργία προχωροῦσα ἔφθασε μέχρι τῶν δεήσεων ὑπὲρ τοῦ βασιλέως.

'Ο Παπαμαλαγάνας ἐσκέφθη νὰ προσθέσῃ καὶ τὸν λοχαγὸν εἰς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, τοῦ Διαδόχου, τῶν πριγκήπων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

—«Καὶ ὑπὲρ τῶν θεοσεβεστάτων ἡμῶν Βασιλέως, Βασιλίσσης, Διαδόχου, Πριγκήπων καὶ τοῦ λοχαγοῦ Τρομπέτα».

Αἴφνης ὅμως, παρὰ τὸν λοχαγὸν βλέπει ἱστάμενον καὶ τὸν κύριον ἀνθυπασπιστὴν καμαρωτὸν καὶ σᾶν πεισματωμένον.Βεβαίως δὲν ἔπρεπε νὰ παραλειφθῇ κιαὐτὸς ἀπὸ τὸ ἐπίσημον εὐχολόγιον τῆς λειτουργίας.

Καὶ ὑπὲρ τῶν θεοσεβαστάτων.

Κλίνας λοιπὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ :

—«Καὶ ὑπὲρ τῆς ἀφεντιάς σου κύριε ἀνθυπασπιστά !

'Αλλὰ μόλις ἐπροσπέρασε τὸν ἀνθυπασπιστὴν ἰδοὺ ὁ ἐπιλοχίας, οἱ λοχίαι, οἱ δεκανεῖς καὶ ὁ ὑποδεκανεὺς τοῦ λόχου.

Τὰ πράγματα ἤρχισαν ν' ἀνακατώνωνται, ἀλλὰ ὁ Παπαμαλαγάνας δὲν τὰ χάνει.

—«Καὶ ὑπὲρ τοῦ φιλοχρίστου κὺρ ἐπιλοχίου καὶ ὑπὲρ ἐλόγου σου κὺρ λοχία Νικολάκη καὶ ὑπὲρ τῆς ἀφεντιᾶς σου κὺρ λοχία Μῆτσο καὶ ὑπὲρ ἐλόγου σου κὺρ ὑποδεκανέα Μηγρουλιᾶ».

'Η λειτουργία ἐτελείωσε. οἱ χωρικοὶ ἐβγῆκαν ἀλλὰ οὔτε ὁ καπετὰν Τρομπέτας οὔτε κανένας «βαθμοφόρος» ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα τοὺς μίλησε σκαιῶς !

'Ο Παπαμαλαγάνας τὸ γλύτωσε καὶ πάλι τὸ χωριό!

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

"Ενα ἀπὸ τὰ περιεργώτερα ἤθιμα τῶν Θεοφανείων εἶνε καὶ τὸ γενόμενον εἰς τὴν Δύσιν κατὰ τὸν Μεσαίωνα, λείψανα τὰ ὁποῖα σῴζονται ἀκόμη ἐκεῖ πέρα. 'Η ἑορτὴ αὐτὴ ἐγένετο τότε ὡς ἑξῆς :

Εἰς τὸ Λιμουζίνον, τὸ Βερρὸ καὶ τὴν 'Ορλεάνην κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐπισήμου αὐτῆς ἡμέρας, συνηθροίζοντο οἱ κάτοικοι εἰς τὰς οἰκίας τοῦ γεροντοτέρου τῶν συγγενῶν των διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ «βασιλέως» τῆς οἰκογενείας, ὅπως τὸν ὠνόμαζον.

'Εγένετο μεγάλη καὶ πολυτελεστάτη ἑορτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μάλιστα μέρος καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ κλήρου.

Εἰς ἱερεὺς κρατῶν τεμάχιον τῆς πήττας ἠρώτα τὸ μικρότερον τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν παρευρισκομένων παιδίων, εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ τὸ προσφέρῃ. Τὸ παιδίον ἐδείκνυε κατὰ τύχην ἕνα, καὶ ἐκεῖνος ὠνομάζετο «βασιλεύς». Οἱ πτωχοὶ συνηθροίζοντο κάτω τῶν διαφόρων οἰκιῶν περιμένοντες τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ «βασιλεὺς» θὰ τοὺς ἤνοιγε τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσέλθουν καὶ λάβουν μέρος εἰς τὸ φαγοπότιον. "Εψαλλον δὲ ἐν χορῷ εἰς τὸν δρόμον τὸ ἑπόμενον ᾆσμα.

Τραγουδάει κάτι στὴν πόρτα
"Ενα ἀθῶο μικρὸ παιδάκι
Καὶ προσμένει νὰ χαρίσουν
Καὶ σ' αὐτὸ λίγο ψωμάκι.

-※-

Οὔτε ἀσῆμι οὔτε χρυσάφι
Θέλει τ' ἄμοιρο, μονάχα
Λιγουλάκι ἀπὸ τὴν πήττα
Ποῦ ὁ Χρηστὸς τοῦ στέλνει τάχα.

-※-

'Εμπρός, δῶσε' δ,τι θέλει
Μὴν τ' ἀρίσετε νὰ προσμένῃ
"Ενας σύντροφος, ὅπου ἔχει,
Ξεπαγιάζει καὶ πεθαίνει.

-※-

Δυὸ καρύδια μόνον ἔχουν
Δυὸ παιδιὰ ποῦ τουτουρίζουν
Κι' ἀπ' τὴ πεῖνα καὶ ἀπ' τὸ κρύο
Τρὶχ καὶ τρὰκ καὶ τὰ δόντια τριζουν.

-※-

Τραγουδάει κάτι στὴν πόρτα
"Ενα ἀθῶο μικρὸ παιδάκι
Καὶ προσμένει νὰ χαρίσουν
Καὶ σ' αὐτὸ λίγο ψωμάκι.

-※-

"Αμα ἐτελείωνε τὸν τελευταῖον στοῖχον ὁ κόσμος ἐπλημμύριζε τὸ σπίτι, ἐνῷ οἱ οἰκοδεσπόται, φέροντες δῶθεν ἀντίστασιν ἔρριπτον τὴν γάτες τοῦ σπιτιοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τῶν εἰσερχομένων πτωχῶν καὶ τοὺς ἐπαιζον χλιες ἀστεῖες φάρσαις προτοῦ τοὺς, ἐπιτρέψουν νὰ καθήσουν γύρω εἰς τὸ τραπέζι τῆς πήττας.

Τάκης Μοροζίνης
(μετέφρασεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οἱ νέοι "Ελληνες, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, ὡς γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων δὲν παύουν γλωσσοτρωγόμενοι ἀναμεταξύ τους, ἀθῷον ὅμως φάγωμα, δι' ἀοιδίων ἀνεκδότων καὶ παρεπιθέτων.

'Ο σοφὸς συνεργάτης μας «Κουκουβίτσος» μᾶς στέλλει μερικὰ ἀπὸ τὰ παρεπίδετα αὐτά.

Τοὺς Μωραΐτες π. χ. οἱ ἄλλοι "Ελληνες τοὺς λένε «ψεῦτες», τοὺς Ρουμελιῶτες «Ζαρκαδοπαφύλλιδες», τοὺς Κρητικοὺς «Μπουρμάδες», τοὺς Θεσσαλοὺς «Χαλκοσκούφηδες».

Καὶ εἰδικώτερον :

Οἱ Νάξιοι λέγονται «Βαραββάδες».
Οἱ Μανιάτες «Κακαβούλια».
Οἱ Κορίνθιοι «Ἀγοπαυλίτες».
Οἱ Μεσολογγίτες «Ψαρόμυαλοι».
Οἱ Εὐβοεῖς «Κουκουβῖνοι». (Σημ. Χ. 'Ο Κουκουβίνός μας δὲν εἶνε Εὐβοεύς).
Οἱ Κεφαλλονίτες «Ἄθεοι».
Οἱ Κορφιάτες «Σαντζαφέδες».
Οἱ Ἀγραφιῶτες »Καρπενησιώτικα ξουράφια».
Οἱ Ξηρομερίτες καὶ Βαλτινοὶ «Ντάληδες» καὶ «Μονόματοι».
Οἱ 'Ηπειρῶται «Στραγαλατζῆδες. Οἱ Μακεδόνες «Τσούσιδες». Καὶ «Πρασάδες» οἱ 'Αργεῖτες !...
Οἱ πρόγονοί μας εἶχαν παρατσούκλια διὰ τὸ σύνολον τῶν κατοίκων πλείστων Βοιωτικῶν πόλεων.
Σήμερον δὲ ἀκόμη διὰ μερικὰ χωριὰ τῆς Κυνουρίας λένε: «Βερβαινιώτικη κλεφτιὰ» καὶ «Ἀγιοπετρίτικη ψευτιά».

Ο ΚΟΥΚΟΥΒΙΝΟΣ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ

(Γνῶμαι μεγάλων ἀνδρῶν περὶ λουλουδιῶν)

"Ολοι οἱ μεγάλοι σοφοί, οἱ μεγάλοι ποιηταί, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας ἔψαλλαν τὴν τρυφερότητα καὶ τὰ λοιπὰ θεῖα τῶν λουλουδιῶν χαρίσματα.

Χάριν περιεργείας ἡ «Χαρὰ» παραθέτει ἐνταῦθα γνῶμαι διαφόρων μεγάλων ἀνδρῶν, δι' ὧν καταδεικνύεται ἡ ψυχικὴ διάθεσις ἑκάστου. Πῶς κάθε ἕνας ἐξ αὐτῶν ἠσθάνθη καὶ ἐξωτερίκευσε, τὴν πράγματι θείαν αὐτὴν καλωσύνην ποῦ λέγεται λουλοῦδι.

Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ οὐρανοῦ ἐν μικρογραφίᾳ

('Απόστολος Παῦλος)

Τὸ ἄνθος σημαίνει ἐλπίδα ἀθῳότητα, ἀγνότητα καὶ πρὸ πάντων ἀγάπην.

(Σατωβριάνδος)

'Ο ἥλιος ἠσπάσθη τὴν αὐγὴν καὶ ἐγεννήθη τὸ ἄνθος.

(Ζὰν Ρισπὲν)

Τὸ ἄνθος εἶνε εὐγενὲς δοχεῖον, εἰς ὃ ὁ Θεὸς ἐνέκλεισε δείγματα τῶν μύρων καὶ τοῦ μέλιτος τῆς 'Εδέμ.

(Σοφὸς Σολωμὼν)

Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ κόρη τῆς αὐγῆς, ἡ μαγεία τοῦ ἔαρος, ἡ πηγὴ τῆς εὐωδίας, ἡ χάρις τῶν παρθένων, ὁ οἶστρος τῶν ποιητῶν.

(Βίκτωρ Οὐγκώ)

...'Αβρά, εὐώδη πάντοτε
μοσχοβολοῦν καὶ σβύνουν
πλὴν χύνουν πάλιν τὴν αὐγήν,
Χαρὰν εἰς κάθε μέρος
στολίζουν τὴν νεότητα
τὴν καλλονὴν λαμρύνουν
καὶ ζοῦν εἰς ἕνα φίλημα
τὰ ἄνθη...

(Γεωρ. Παράσχος)

Τὰ ἄνθη εἶναι τὰ πλέον καλλίτερα καὶ τὰ πλέον ὡραιώτερα τῆς γῆς δῶρα.

(Ζὰν Βανζὰν)

Τὸ ἄνθος εἶναι τὸ μόνον ἄξιον καὶ ὑπερήφανον τῶν ναῶν κόσμημα, ὅταν μάλιστα, θωπευόμενον ὑπὸ τῆς προσευχῆς ἢ τῶνδακρύων, κύπτει πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου.

(Πάτερ Θωμᾶς)

ΣΥΝΑΣΑΡΙΣΤΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ο ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΣ ΚΗΠΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας μαγευμένος κῆπος. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο ποῦ πόδι ἀνθρώπου δὲν πάτησε ποτέ, ζοῦσε μιὰ πεντάμορφη βασιλοπούλα. 'Ηταν ἔμορφη σὰν τὸν ἥλιο καὶ ἡ φωνή της ἦταν γλυκειὰ σὰν τοῦ

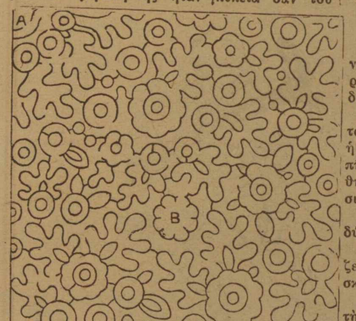

βιολιοῦ. Αὐτὴ τὴν βασιλοπούλα τὴν φύλαγε ἐκεῖ ἕνας Δράκοντας. 'Επειδὴ ὅμως ἔχυνε κάθε ἡμέρα πολλὰ παρὰ πολλὰ δάκρυα σὰν τὰ χονδρὰ μαργαριτάρια, ὁ Δράκοντας τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πῶς θὰ τῆς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν της ἂν μποροῦσε κανεὶς καὶ μπῇ μέσα στὸν μαγευμένον κῆπο, ποῦ ἦταν γεμάτος πυκνὲς σειρὲς δένδρων, σὰν τεῖχη φρουρίου, καὶ τὴν σώσῃ.

"Ενα ἔμορφο βασιλόπουλο ποῦ τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἄφησε τὴ χώρα του, ἔφτασε στὸν μαγευμένο κῆπο, ἔμπῆκε μέσα ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ βάσανα, ἐπῆρε τὴν βασιλοπούλα καὶ τὴν ἔκομε δική του σύμφωνα μὲ τὴν συμφωνία τοῦ Δράκοντα ὁ ὁποῖος ἔσκασε κι' ἔγινε καπνὸς ἀπὸ τὸ θυμό του.

Σᾶς ἔχουμε παρασπάνω τὸ σχέδιο τοῦ μαγευμένου πολυπλόκου αὐτοῦ κήπου.

Τώρα προσοχή !

'Η βασιλοπούλα μένει στὴν μέση ἐκεῖ ποῦ εἶναι τὸ ψηφίον *Β*. Τὸ βασιλόπουλο εἶναι στὸ μέρος ποῦ εἶναι τὸ ψηφίον *Α*.

Τώρα ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ καὶ νὰ μᾶς στείλῃ ἓν σχεδίῳ σημειωμένον τὸν δρόμον ποῦ ἐπῆρε τὸ βασιλόπουλο γιὰ νὰ νὰ φτάσῃ στὴν βασιλοπούλα ;

Νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ πετύχῃ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Πόσα πρόσωπα ὑπάρχουν εἰς τὴν σελήνην ;

Εἰς τὴν σελήνην ὅλος ὁ κόσμος διακρίνει ἕνα μόνον πρόσωπον. 'Εν τούτοις μερικοὶ παρατηρητικοὶ ἄνθρωποι ἀνεκάλυψαν ἄλλα δύο.

'Ημποροῦν νὰ τὰ εὕρουν καὶ οἱ ἀναγνῶσταί μας ; Εἶναι εὔκολον, ἀρκεῖ νὰ σύρετε δύο γραμμὰς καμπύλας ἐπὶ τῆς ἄνω μορφῆς τῆς πανσελήνου, διὰ νὰ σχηματισθοῦν. 'Αλλὰ πῶς πρέπει νὰ τὰς σύρετε ; 'Εδῶ σᾶς θέλομεν !...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Μία γάττα ἀπέχει ἑκατὸν βήματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸ κρέας εἶναι κρεμασμένον.

Μὲ τὴν πεῖναν ὅμως τὴν ὁποίαν ἔχει πηδᾷ ἀμέσως πενῆντα βήματα, κατόπιν ὅμως κουράζεται πηδᾷ εἰκοσιπέντε μόνον. κατόπιν δεκαεπτὰ καὶ οὕτω καθεξῆς ἕκαστον πήδημά της εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μικρότερον τοῦ προηγουμένου.

Πότε θὰ φθάσῃ τὸ κρέας καὶ διατί ;

-※-

'Απαντήσεις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τριῶν διαγωνισμῶν γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰ τρία δελτία τῶν διαγωνισμῶν.

Εἰς τοὺς λύτας αὐτῶν θὰ δώσωμεν τὰ κάτωθι βραβεῖα μὲ τὴν σειρὰν τῆς κληρώσεως, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐνώπιον πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ πέντε λογίους τῶν 'Αθηνῶν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ μᾶς δημοσιεύσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως.

1ον Διαγωνισμοῦ.— Εἰς τοὺς δύο πρώτους δύο ρωλόλια τοῦ χεριοῦ μὲ περικάρπιον λωρίδα.

Εἰς τοὺς πέντε κατόπιν θὰ δώσωμεν ἀπὸ ἓν ζεύγος γάντια σουηδικὰ ἢ καπότρινα τῆς ἀρεσκίας των.

Εἰς τοὺς δέκα κατόπιν θὰ στέλλωμεν δωρεὰν τὴν «ΧΑΡΑΝ».

2ον Διαγωνισμοῦ.—Εἰς τοὺς δύο πρώτους θὰ δώσωμεν δύο καρφίτσαις χρυσοῖς λαιμοδέτου ἀδιαμαντοκολλήτους.

Εἰς τοὺς πέντε δευτέρους ἀπὸ ἕνα ζευγάρι κομβιὰ μανικετιῶν ἐπίχρυσα.

Εἰς τοὺς δέκα κατόπιν ἀπὸ ἓν μονόδραχμον λαχεῖον τοῦ Στόλου μας.

3ου Διαγωνισμοῦ.—Εἰς τοὺς δύο πρώτους, ποῦ θὰ δώσουν τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν, θὰ δώσωμεν δυὸ σκευοθήκας κωμώδεως.

Εἰς τοὺς κατόπιν πέντε θὰ δώσωμεν ἀπὸ ἕνα λαιμοδέτην φλοντὰν, μεταξωτόν.

Καὶ εἰς τοὺς δέκα τελευταίους ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸν μανδῆλι.

'Ανάγκη κάθε λύσις ἑκάστου διαγωνισμοῦ νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸ οἰκεῖον δελτίον του.

«Χαρὰ» 7 Ἰανουαρίου
Διαγωνισμὸς 1ος.

«Χαρὰ» 7 Ἰανουαρίου
Διαγωνισμὸς 2ος.

«Χαρὰ» 7 Ἰανουαρίου
Διαγωνισμὸς 3ος.

"ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ"

Σ. Γαμβρούλην, 'Αράχωβαν. — 'Ελάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν παρὰ πολύ.Περιμένουμε. Στείλατε.

Σ. Καπετανάκην, Σπάρτην. — 'Η ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Περιμένομεν ἄγνωστα λαϊκὰ τοῦ τόπου σας.

Γ. Κουτσουλέντην, Κόρινθον. — 'Ελάβομεν τὴν ἐπισολήν σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Θὰ σᾶς στείλωμεν τὰ ζητούμενα φύλλα. Στείλατε ὅτι ἔχετε πρὸς δημοσίευσιν. Πρὸ παντὸς ἡ θογραφίας.

Δα 'Αλεξάνδραν Οἰκονομοπούλου, Λιγουδίσταν. — 'Ενεγράφητε. 'Η συνδρομὴ μετὰ τρεῖς μῆνας. Δεχόμεθα εὐχαρίστως.

'Αγ. Καραβαγγέλην, Καστρίτσιον—Ἰατρῶν. —Εὐχαριστοῦμεν πολύ. 'Ενεγράφητε.

Χ. Παντοστόπουλον, Λάρισσαν.— 'Η ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.Σᾶς στέλλωμεν ρεκλάμες.Περιμένομεν.

Μονηρούφαν, Δαύλειαν.-Εὐχαριστοῦμεν πολύ. *Δίδα Κούλαν Τοτόφα, Βόλον* — 'Ελάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας. Περιμένομεν τὸν κατάλογον. Φύλλον θὰ σᾶς σταλῇ. 'Η συνδρομὴ μετὰ τρεῖς μῆνας.

Α. Πολυμέρην, Καλλιθέαν. — Εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Ε. Τσακονόπουλον, Κόρινθον. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν ἐπισολήν σας διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν.

Ν. Λυκούρεσην, Φιλιατρά.—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Δύνασθε νὰ στέλλετε ἀνταποκρίσεις. Θὰ τὰς δημοσιεύσωμεν εὐκαίρως.

Κ. Παπαγιαννόπουλον, Πειραιᾶ.—'Επιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου.

Α. Κούρτοβίκην, Βόλον.—Εὐχαριστοῦμεν.

Α. Ζαλούτσην, Ζάκυνθον.—Πολὺ καλό, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ πολὺ μεγάλο διὰ τὸ πρῶτον φύλλον. Περιμένομεν τίποτε ἀπὸ τὰ λυρικά σας τὰ ὁποῖα ἀρέσουν τόσον πολύ.

Κ. Π. *Κάτσαρη, Καλάμας,* — Παρακαλοῦμεν γράψατέ μας διεύθυνσιν υἱοῦ σας ἐν Γάνδῃ Βελγίου.

Δημ. Ἰατροῦ, Τρίπολιν.-Εὐχαριστοῦμεν πολὺ Σᾶς ἐγράψαμεν.

Αἰτ. Καρατζᾶν, Κερατέαν.—Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Σᾶς ἐγραψημεν.

Σ. Θεοδωρακόπουλον. — Εὐχαριστοῦμεν. Δεχόμεθα διὰ Κυπαρισσίαν.

Ε. Μ. *Ξανθουδίδου, Ἡράκλειον.*—Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐγράψαμεν. Περιμένομεν. Εἰδοποιήσαμεν «Κεντρί» διὰ τὰ καλά σας λόγια,

Κ, Π. Βερροιόπουλον, Σπάρτη.—Εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.

Ντίνον Μενοῦνον, Πάτρας.—'Απείρως σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν. 'Εγράψαμεν πρὸς πιντας.

Ἀντώνιον Παπαδόπουλον, Ἄγιον Βασίλειον.—'Ενεγράφη σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Ἐπ. Παπαλεξανδρίου, Δελφούς.—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Παντες ἐνεγράφησαν ὡς καὶ ὁ μεγαλέμπορος.

Μαρ Μάρκου, Σύρον.—"Εχει καλῶς.

Μιχ Μπαλῆν, Πάτρας.—"Εχει καλῶς.

Γεώργιον Ζοράκην, Χανιά. Εὐχαρίστως δεχόμεθα εἰκόνας ὡς καὶ ἄλλα δημοσιεύματα, ἰδία τοπικὰ ἀνέκδοτα καὶ ἱστορίας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

'Ανδρέαν Μποζιώτην, Εὐβοίαν.—'Ενεγράφητε. εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως. Οὐδέποτε ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου.

Μαρίαν Κ. Μαμίδη, Ἄφταν.—'Επιστολήσας ἐλήφθη. Ἔξοχα εἰς λυρισμόν. Λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου θὰ δημοσιευθῶσι προσεχῶς.

Γ. *Σφετσόπουλον, Βόλον.*— 'Ενεγράφητε εὐχαριστοῦμεν. Μετὰ τὸν "Αρην ὁ 'Ερμῆς.

Μιχ. Ν. Κουμοῦτσον, Καλάμαι.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐμμέτρους εὐχάς σας, πολὺ ἐμπνευσμένας. Σᾶς ἐγράψαμεν.

Σ. *Δεβιάζην, Ζάκυνθον.*—Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἀποστέλλομεν τὰ αἰτούμενα.

Γ. *Καλομενόπουλον, Ρέθυμνον.*—'Ελήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Μ. Ρουσσάκη, Σύρον.—'Ενεγράφητε. Συνδρομή σας βραδύτερον.

Ε. Φωτάκην, Ρέθυμνον.—Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως. Εἰς τὰ ποιηματά σας λυρισμὸς ἄφθαστος. Ὡραία καὶ τ' ἀνέκδοτα. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Ε. Ζουρμπάκην, Ρέθυμνον.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Σᾶς ἐγράψαμεν.

Δίδα 'Αλεξάνδρα Μπαρμπέρη, Σιτλίδα.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. 'Ενεγράφητε ὡς καὶ οἱ ἄλλοι. "Εχετε δίκαιον δι' ὅσα γράφετε περὶ συνδρομητῶν.

Ι. Α. Βούλγαρη, 'Επιστολή σας ἐλήφθη. "Εχει καλῶς.

Κουκουβίνον, Συλόκαστρον.—'Η «Χαρὰ» θέλει τὸν «Κουκουβίνον της. Τὰ «Σαλόγια» της στολισμένα καὶ ἀνοικτὰ τὸν περιμένουν.

Θ. Οἰκονομόπουλον, Λεβίδιον. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Περιμένουμε ἔμορφες λαογραφίες ἀπὸ τὴν πατρίδα σας. Κανένα ἄγνωστο δημοτικὸ τραγούδι. μοιρολόγι, τίποτε δικό σας.

Α. *Κούκουλαν, Κάτω Κεφαλίανα Κερκύρας.* —Πολλὰς εὐχαριστίας. 'Η πατρίς σας ἔχει πολλὰ ὡραῖα πράγματα. Δὲν θὰ μᾶς γράψετε τίποτε;

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ὑπὸ ΣΤΑΜΣΤΑΜ

Ἀλβανικὰ πράγματα καὶ.... θαύματα...

Ἐνθουσιωδεστάτη ὑποδοχὴ τοῦ πρίγκηπος Βὴδ ἐν Ἀλβανίᾳ

Πολιτικὴ κατάστασις

—

Τὸ ταξεῖδι τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ

— Ὁ Θεὸς συχωρέσοι τὸν πατέρα σας. Ἐλεῆστε καὶ τοὺς νικητάς, χριστιανοί !....

Ἀνδρικὴ...ὑποχώρησις εἰς τὸ Ἠπειρωτικὸν ζήτημα

Διὰ τὸ ἱστορικὸν Μουσεῖον

Ὁ νέος εὐνοῦχος τῶν Τουρκικῶν χαρεμίων

Ἐθνικὸν χειμήλιον

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ» ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΜΕΤΩΝΟΣ